Rolf Torring's Abenteuer

20 Pf.

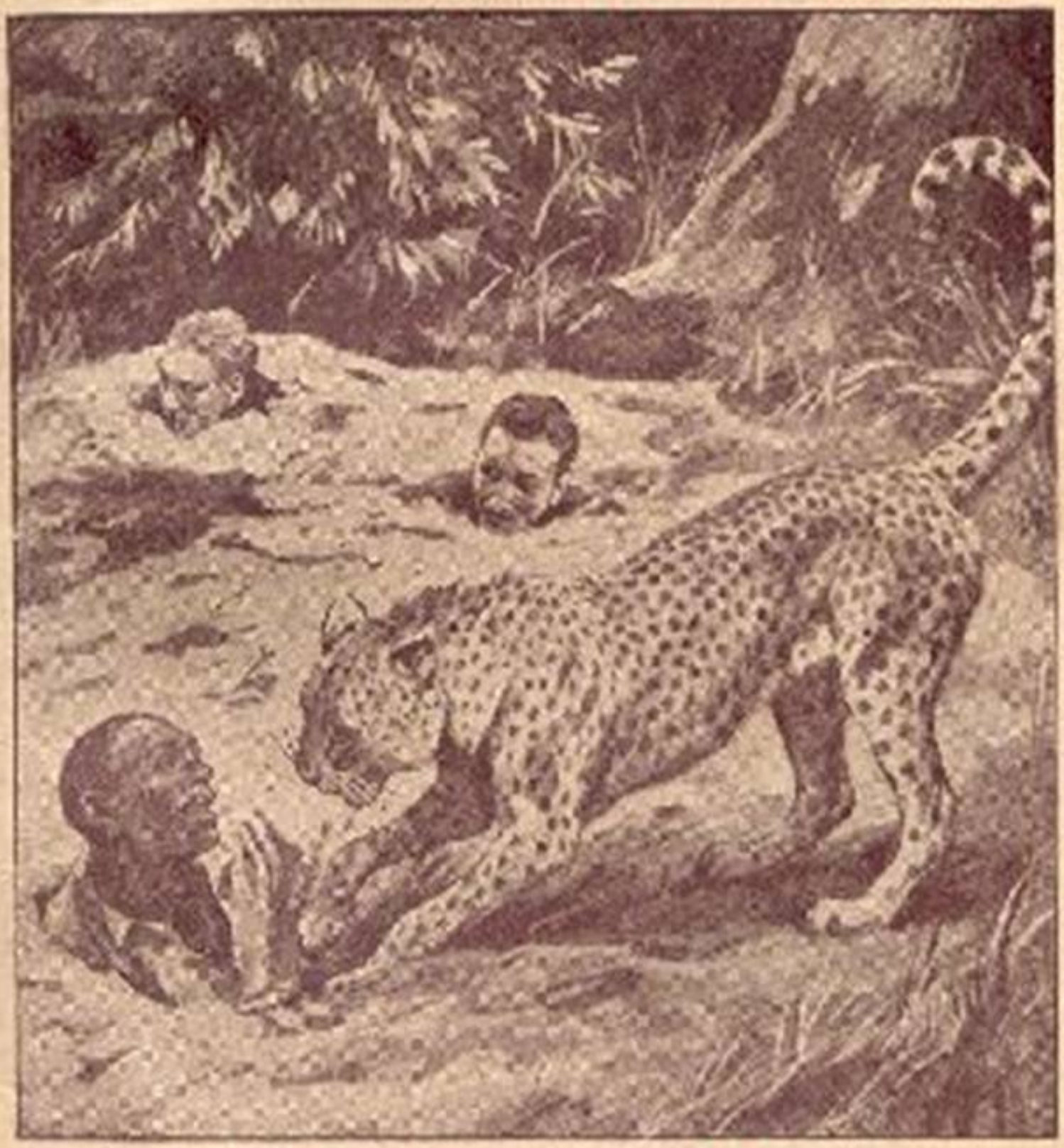

101

Ein unheimlicher Rächer

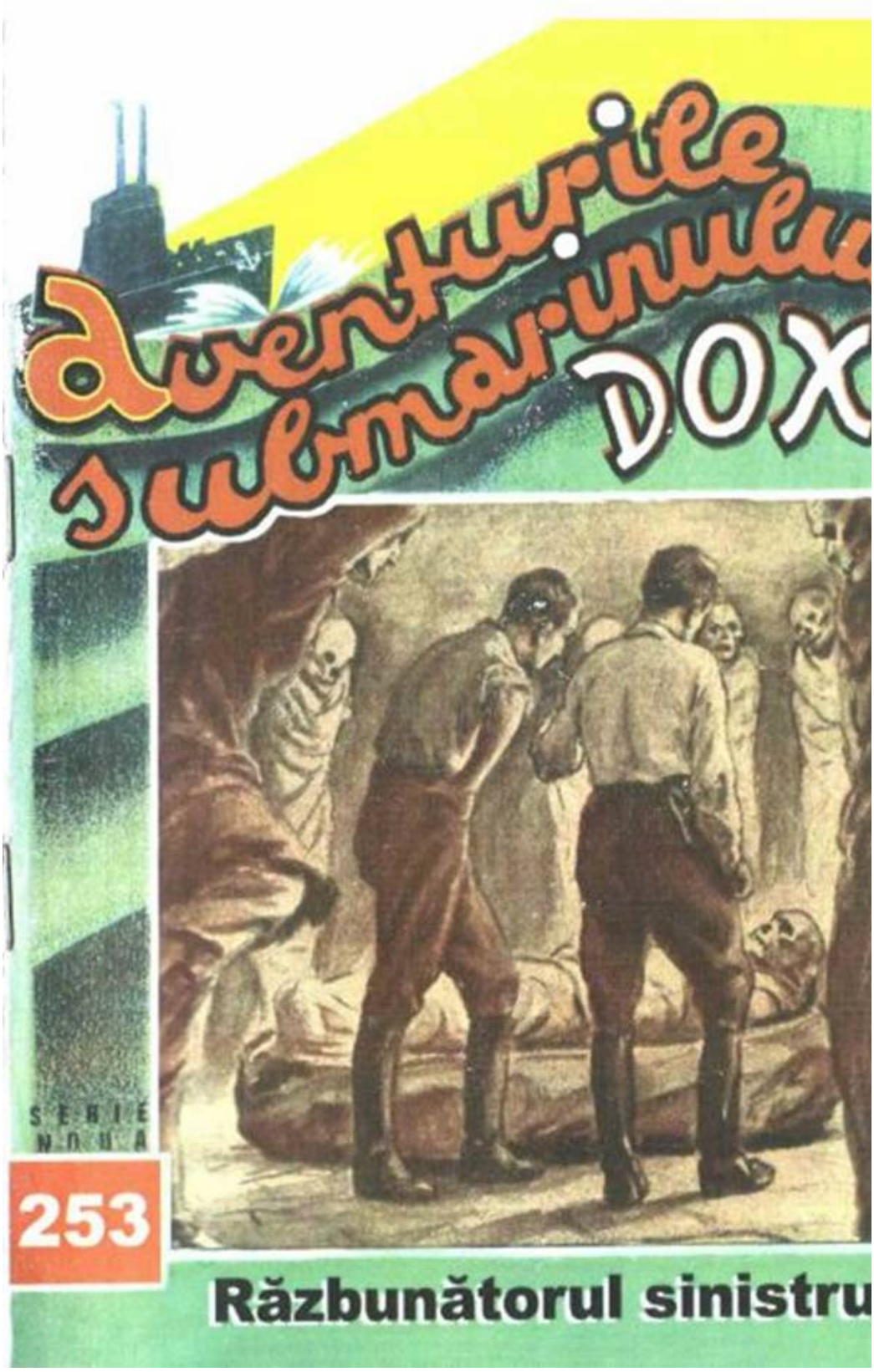
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
253
Răzbunătorul sinistru

Rolf Torring's Abenteuer

40 DPF.

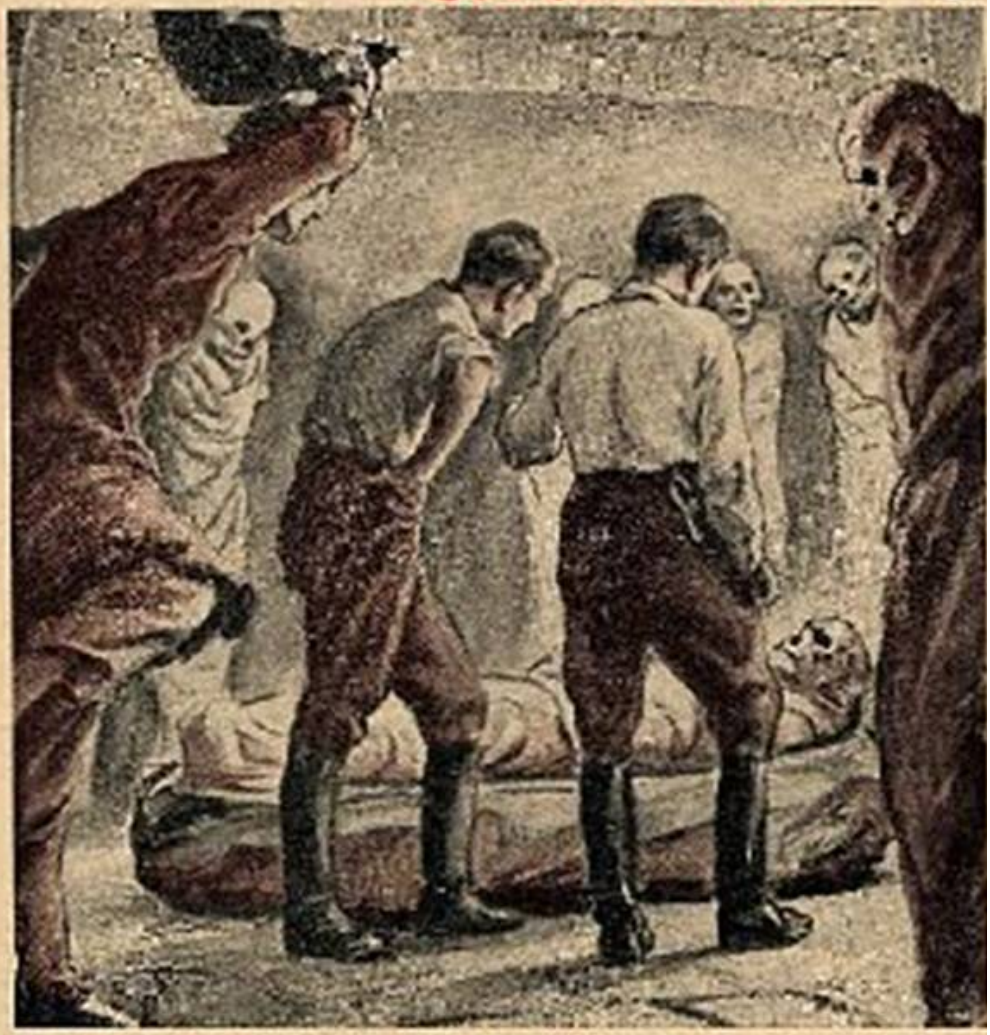

101 Der unheimliche Rächer

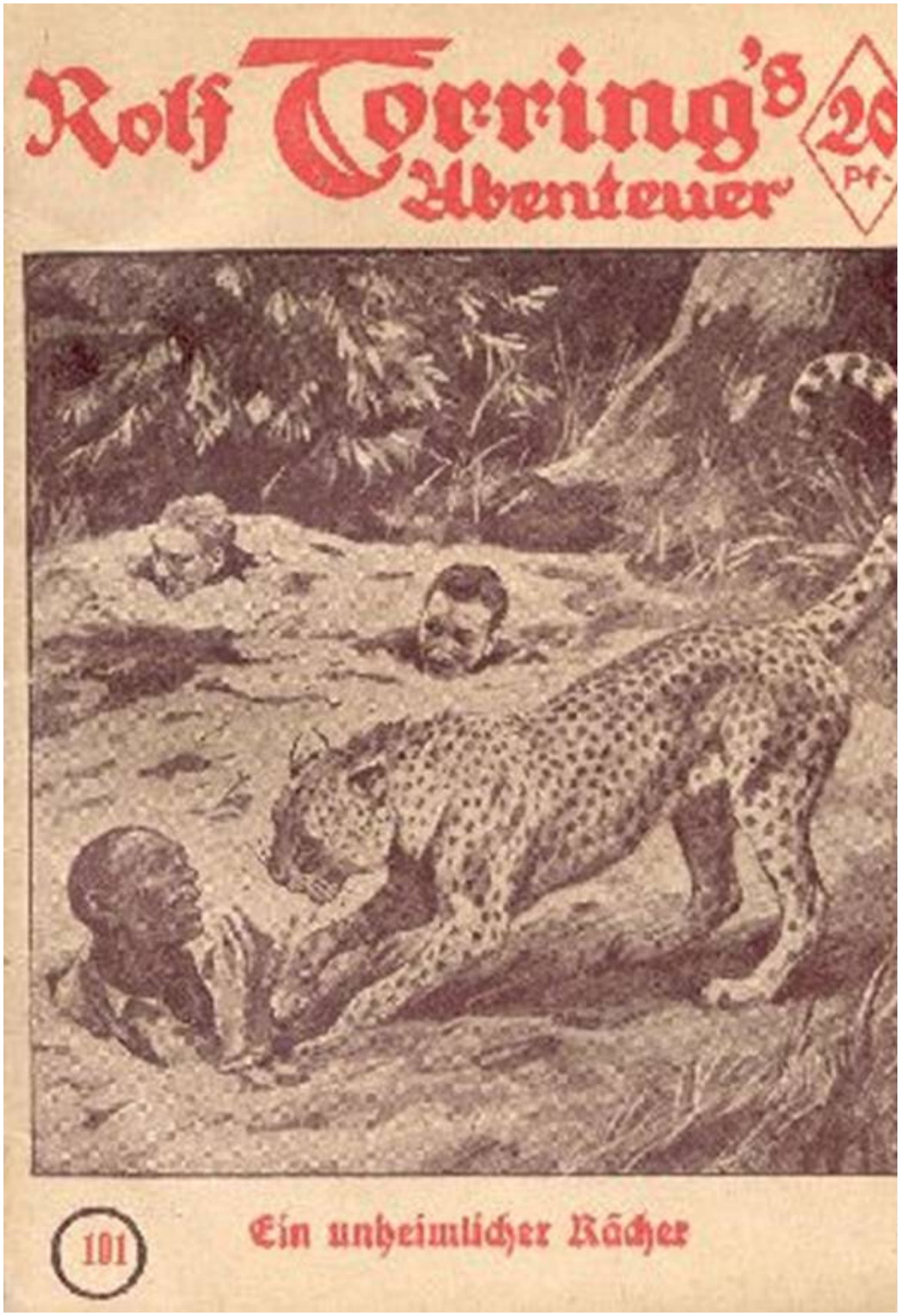
Rolf Torring's
Abenteuer
20
Pf.
101
Ein unheimlicher Rächer

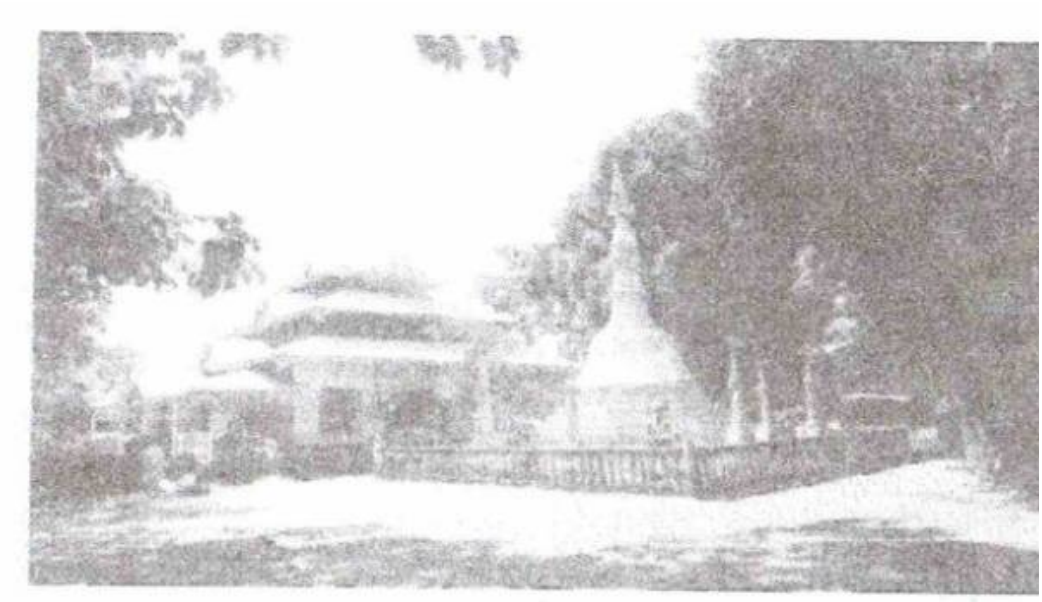

CAP. I. ÎNTÂMPLĂRI CIUDATE

Marian cugeta de mai multă vreme asupra celui mai bun mijloc de-a părăsi Kora Radja. În cele din urmă ajunse la concluzia că cel maibnu mucru era de-a cumpăra sau închiria un iaht cu motor pe care mai târziu l-am fi putut lăsa la vechea noastră cunoştinţă din Singapore, lordul Abednego.

După pertractări anevoioase Marian se puse de acord cu proprietarul iahtului, fără a fi nevoit să plătească un preţ prea mare. În felul acesta am ajuns şi noi fericiţii posesori ai unui iaht bun, cu motor.

Cunoşteam modul de folosinţă al unui asemenea mijloc de transport aşa că din acest punct de vedere totul promitea o călătorie comodă şi plăcută.

- Sunt bucuros c-am rezolvat problema, cumpărând un iaht doar pentru noi, dragă Robert, fu de părere amicul meu.

După cele spuse de căpitanul Solbre, va trebui să pierdem ceva timp căutând printre diferite insule la sud de Sumatra. Un iaht ne va permite să ne deplasăm oriunde, fără a mai fi nevoiţi să înştiinţăm pe cineva.

Avem nevoie acum de marinari de nădejde, altfel călătoria ar deveni prea obositoare pentru noi. Vom avea nevoie de un cârmaci şi un maşinist care să se îngrijească de moatoare. Să mergem în port, poate că acolo vom da de oameni de încredere.

Într-o cârciumă din port am dat de un marinar a cărui fire deschisă ne plăcu de la prima vedere. Ne mărturisi că plecase tocmai de pe vasul pe care servise pentru a-şi recăpăta libertatea întrucât, îl apucase brusc dorul de-a călători pe cont propriu, doar de dragul aventurii.

Sperase că va întâlniaventura în Sumatra dar în loc de ce sperase nimerise doar peste experienţe tulburi şi deloc romantice. Se-nţelege că priise foarte bcuuros oferta lui Marian de a ni se alătura nouă.

După cum se dovedi mai târziu făcusem o achiziţie minunată în persoana tânărului marinar.

Era harnic şi cinstit şi nici o muncă nu i se părea prea grea. Era îndemânatic la trasul cu arma, fie cu carabina sau cu pistolul şi rar îşi greşea ţinta.

Carnetul de notiţe al piratului Solbre ne arătă drumul. Era vorba acolo şi de-un profesor care era ţinut prizonier pe una din insulele din preajma Sumatrei. Profesorul dăduse peste o mină auriferă pe care Solbre voia s-o exploateze el (vezi vol. 235 **Pantera neagră**).

Două zile am plutit cu iahtul nostru pe ocean.

Pongo şi cu băiatul chinez pe care-l salvasem (vezi vol. 235 **Corabia piraţilor**), pregăteau în bucătăria vasului mâncarea de prânz. Ghepardul nostru, Maha, hălăduia plictisit dar nestingherit pe punte.

Marian şi cu mine stăteam de vorbă la timonă, întreţinându-ne cu privire la însemnele din carnetul cu notiţe al piratului.

Deodată apăru John Wellert, marinarul, pe care tocmai îl angajasem şi care acum urca în fugă scările,. Venind din sala maşinilor şi fără a ne acorda atenţie, cu privirea încordată şi fixă alergă pe lângă balustrada iahtului, privind încontinuu peste bord spre adâncuri.

L-am privit câtva timp în tăcere, şi de-abia după ce acesta alergă făcând un ocol mare pe punte, scuturând cu neîncredere capul, Marian îl atenţionă în sfârşit :

- Ce s-a întâmplat, John ? Alergi atât de tulburat de colo-colo ! Cauţi ceva anume ?

- Scuzaţi-mă, domnule Farrow, că n-am venit de îndată la dumneavoastră dar a trebuit să cercetez mai întâi pereţii navei să văd dacă nu se ascunde acolo.

- Despre ce vorbeşti, John ? Urcă mai întâi pe puntea de comandă şi povesteşte-ne de la început despre ce-i vorba.

John urcă aproape sărind cele câteva trepte până la noi, dar îndată ce fu sus, se mai uită odată îngrijorat în jur, înainte să vorbească.

- Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnule Farrow, ne mărturisi Wellert. Dac-aş fi superstiţios, cum sunt majoritatea marinarilor, mai c-aş crede c-am dat de-o stafie.

- Ei, ce-ţi veni John ? îi replică marian mirat.

Aşa ceva nu există ! Nu cumva visezi ziua-n amiaza mare ? Poate eşti prea agitat şi extenuat !

- Turnam tocmai combustibil într-unul din motoare când am avut senzaţia neplăcută că sunt observat de undeva, din spate, începu marinarul. De-ndată ce m-am întors am văzut în faţa mea, chipul unui chinez, care stătea rezemat de uşa care dădea-n sala maşinilor şi ....rânjea !

I-am strigat cine este, ce caută aici şi de unde vine, dar nu-mi dădu nici un răspuns.

Am pornit spre el, pentru a-mi întări întrebatrea apucându-l de mână. Chinezul însă, se aruncă îndărăt, îmi trânti uşa în nas şi dispăru. Dintr-o săritură am fost la uşă, am deschis-o dar n-am mai apucat să văd nimic. Atât de repede nu putea să ajungă sus, altfel l-aş fi auzit, cum alerga pe scări, ori aş fi apucat să-l văd. Coridorul care ducea spre sala maşinilor era pustiu. În stânga, un chepeng, însă stătea deschis. Numai pe acolo să-şi fi făcut loc chinezul.

Am închis chepengul pe dinăuntru şi m-am repezir pe scări ca să-l prind pe chinez, măcar pe punte. Dar şi aici, n-am avut succes, chinezul a dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

- Nu cumva te-ai înşelat, John ? Cum ar fi putut un chinez să ajungă la bord ? îl întrebă Marian.

Marinarul rămase însă la părerea lui.

L-am căutat din ochi pe maha, care ar fi simţit cu siguranţă o prezenţă străină pe punte. Acesta stătea întins undeva la soare şi părea să guste căldura astrului zilei.

Printr-un sunet de gong, Marian îl chemă pe Pongo şi pe băiatul chinez sus pe punte, după care povesti cele întâmplate cu John. Pongo scutură cu neîncredere capul. El cercetase temeinic iahtul, înainte de-a pleca-n călătorie şi nu dăduse de nici un pasager clandestin.

- Trebuie să mai cercetăm încă o dată temeinic vasul, spuse Marian, după o pauză de reflecţie. Cred că e posibil ca un neavenit să se fi putut strecura totuşi la bord. John nu ar afirma aşa ceva dacă n-ar fi văzut-o cu proprii lui ochi.

Li Tan, micul nostru mus, va trebui să preia cârma pentru o vreme. Continuă să păstrezi direcţia Li Tan şi dă-ne de ştire printr-un sunet de gong, dacă vezi vreo persoană pe care n-ai mai văzut-o la bord.

Cu faţa strălucind de bucurie Li Tan apucă roata cârmei. Noi am coborât în interiorul vasului. Încă de pe treptele care duceau spre sala maşinilor am auzit cum motorul duduia tot mai slab şi-apoi se opri. Din câteva sărituri, Pongo ne-o luă înainte şi deschise uşa care dădea înspre sala maşinilor.

Încăperea era goală. Am putut totuşi stabili că motorul fusese oprit, după toate canoanele de procedură obişnuită, deci

fusese cineva aici. Toate chepengurile erau închise şi-n ciuda tuturor eforturilor noastre, n-am putut descoperi nici o urmă trădătoare, în sensul că cineva o lăsase. Pongo îl aduse pe maha pentru a-l pune şi pe ghepard să caute.

Dar şi animalul rămase liniştit de parcă nici o fiinţă omenească n-ar fi bântuit prin preajmă.

- Masser, chinezul s-a frecat cu buruiană, Maha nu descoepră nimic, spsue prietenul nostru negru, Pongo caută singur şi găseşte pe el !

Se lungi pe pământ, ascultă cu atenţie şi adulmecă, se ridică din nou şi spuse :

- Pongo a ghicit, chnez frecat cu buruiană !

Am început să percheziţionăm încăperea, după toate regulile artei. Nici o crăpătură sau locşor în podea sau perete nu rămăseseră necercetate.

A trebuit să rămânem la ideea că undeva exista o încăpere secretă pe care n-o cunoşteam.

Când după două ore de cercetări asiduu nu s-a reuşit nimic, ne-am urcat enervaţi pe punte. Ce era de făcut ? Senzaţia că cineva se ascunsese pe micul nostru iaht, fără ca noi să-i putem da de urmă, nu era tocmai reconfortantă.

John primise de la Marian ordinul de-a porni din nou motorul şi de-a trage fără şovăire sau somaţie în caz că chinezul îşi v aface din nou apariţia.

La plecarea din Kota Radja, luasem cursul înspre vest, pentru că-n felul acesta Marian spera să ne pierdem urma. În caz contrar un membru al bandei lui Solbre putea cu uşurinţă să ne ia urma.

Două zile încheiate păstrasem aceeaşi direcţie şi de abia acum se hotărî Marian să schimbe cursul. Am luat-o înspre sud-est, întrucât prietenul meu voia să cercetăm insulele plasate la sud de Sumatra. După ce Marian îl concedie pe Li Tan şi rămăsesem singuri pe puntea de comandă l.-am întrebat pe Marian ce credea el în legătură cu prezenţa unui chinez la bordul vasului nostru.

- Nu pot să am nici o părere fermă în această privinţă, răspunse prietenul meu. Sigur rămâne numai faptul că individul acesta galben pune ceva la cale împotriva noastră.

- Poate că nu e totuşi decât un pasager clandestin care vrea să părăsească pe ascuns Sumatra, am căutat eu să bagatelizez lucrurile.

- Nu cred că-i vorba de aşa ceva. În acest caz chinezul s-ar fi ţinut ascuns şi-ar fi aşteptat nerăbdător până am fi aruncat ancora undeva.

Aş avea chef să mă întorc la Kota Radja pentru a-l căuta pe negustorul de iahturi. El ar fi trebuit să ştie ceva în

legătură cu toată istoria asta.

- Cine ţi-a oferit iahtul , Mariane ? Până acum n-ai pomenit nimic despre asta.

- M-am informat mai întâi la comisarul care a prelucrat cazul de la hotel Roal. El mi-a recomandat un chinez care se ocupa cu negustoria de vase. M-am târguit cu acesta şi spre mirarea mea târgul s-a încheiat repede, n-a mai durat după tot tipicul est asiatic, deşi preţul a fost destul de mic.

- Ceea ce mă miră este că maha n-a putut lua nici o urmă dar Pongo pare să aibă dreptate. Chinezul s-o fi uns cu o alifie sau buruiană specială. Crezi că aparţine de banda lui Solbre ?

Marian nu mai apucă să-mi dea un răspuns, întrucât se petrecu ceva inexplicabil : Maha care se plimba nestingherit pe punte începu să scheaune jalnic şi, parcă cuprins de duhuri se opri, se aşeză pe-o parte şi-şi întinse labele în faţa sa.

Dintr-o săritură Marian ateriză de pe puntea de comandă şi când am schiţat gestul de a-l urma, îmi strigă :

- Rămâi sus, Robert, şi fi cu băgare de seamă ! Maha trebuie să fi fost rănit cu-o săgeată sau tub de suflat şi n-aş vrea să păţim la fel.

În timp ce prietenul meu se îngriji de Maha, eu am rămas de pază, urmărind de jur împrejur toată puntea. Din ce parte a r fi putut veni proiectilul, dacă Marian avusese dreptate cu presupunerea lui ?

De ce căzuse tocmai Maha victimă chinezului ascuns pe undeva ?

Deodată mi se păru c-am văzut la pupa un cap care a dispărut repede. Acum nu mă mai reţinea nimic pe puntea de comandă aşa că am dat fuga într-acolo, dar bineînţeles că n-am găsit nimic. Să fi fost atât de rafinat omul nostru ? Sau să mă fi înşelat eu ? Uşa care dădea înspre cabinele noastre era închisă. Marian veni în goană şi deschise uşa care da înspre pupa. Se aplecă înspre podea şi mirosi treptele.

- Aici s-a pitit chinezul, spuse el. L-a otrăvit pe Maha cu aceeaşi substanţă pe care Solbre o avea pregătită pentru prizonierii săi. Să-i dăm contraotravă, ca nu cumva ghepardul să ajungă să-şi piardă controlul, aşa cum era cazul pentru prizonieri, dacă se-ntâmplă asta, animalul ne-ar putea deveni primejdios. Să-l ducem jos în cabine !

- Ar fi mai bine, Mariane, ca unul să rămână sus de pază ! Poate capare din nou chinezul pentru a ucide animalul.

- Dacă-n trei minute nu sunt înapoi, trimite-mi-l pe Pongo. Trebuie să fim foarte precauţi, de la acest chinez m-aştept la toate.

m-am urcat din nou pe puntea de comandă şi-am supravegheat din nou puntea. În acel moment apăru Pongo care ne chemă la masă. De îndată ce-l văzu pe Maha, care stătera acolo întins, mă privi întrebător. Am încuviinţat dând din cap. Pongo spuse furios :

- Pongo caută după mâncare, îndată pe chinez. Pongo-l va găsi. Acum masser mănâncă repede.

Îmi veni în minte Marian. Trebuia să se întoarcă după trei minute. Se scurseră deja şase minute. L-am strigat pe Pongo şi i-am spus să se grăbească să meargă în cabina lui Marian, fiindcă sigur i s-a întâmplat ceva.

- Trebuie să-l găseşti, Pongo ! am spus ee, nu poate să fi dispărut subit ! Dinspre cabine duce numai un singur drum pe punte !

L-am chemat pe John prin porta-voce dându-i dispoziţia de-a opri motoarele. John urma să vină pe punte. Împreună cu Pongo, care se duse să-l aducă pe Li Tan, apăru şi marinarul. Ne-am pus din nou pe căutare în cabine. Li Tan rămase de veghe lângă Maha.

După o cercetare rapidă a cabinei luiMarian, Pongo zise :

- Masser Farrow a fost în cabină. Aici a căzut şi a fost târât după aceea.

Spunând asta arătă spre micul covoraş care rea puţin împins şi mototolit la unul din capete.

Pongo trecu la peretele cabinei şi bătu cu degetele în el, dar locul nu indica nici un alt ton decât cel obişnuit peretelui din lemn.

Asta nu-l reţinu deloc pe Pongo de-a căuta mai departe, mai ales în locul în care covoraşul fusese mototolit.

El păru să aibă succes, întrucât îşi scoase cuţitul său gigantic şi împunse cu lama acestuia într-o mică deschizătură. Am auzit un sunet găunos. Înaintea noastră apăru o uşă minusculă care era atât de îndemânatic mascată în perete încât noi n-am fi descoperit-o dacă covorul n-ar fi fost mototolit într-o parte.

Ne-am scos pistoalele fulgerător de la brâu. Pongo păşi primul în spaţiul întunecat, care stătea în faţa noastră.

Spaţiul era îngust şi în acesta zăcea Marian într-unul din colţuri. El era inconştient. Cu ajutorul lui John l-am tras înapoi în cabină şi l-am cercetat cu amănunţime. De-abia după ce l-am zguduit puţin, el deschise ochii şi întrebă mirat :

- Ce s-a întâmplat, Robert ?

- Nu ştiu nimic, Mariane. Te-am găsit lipsit de cunoştinţă.

- Aşteaptă o clipă ! Îmi revin încetul cu încetul. Am fost doborât în cabină.

- Zăceai într-o mică încăpere alăturată spre care duce uşa asta secretă.

Această afirmaţie fu cel mai bun medicamnet pentru Marian. El păru să-şi fi învins toate slăbiciunile pe moment şi se ridică repede din fotoliul în care l-am aşezat noi.

Când Marian voi să păşească pe uşă îi veni în întâmpinare Pongo.

- Masser Farrow, Pongo a cercetat peste tot. Corabie are pereţi dubli, multe trape şi uşi. Chinezul este aici, dar nu găsit încă.

Sub conducerea lui Pongo am percheziţionat din nou întreg vasul de la un capăt la altul, fără a da de urma chinezului.

Am urcat din nou pe peunte pentru a-i administra lui maha contraotrava. Marian îi picură licoarea binevenită şi după exact cincisprezece minute ghepardul îşi reveni în finem sentinse încet şi apoi se strecură peste punte spre locul său preferat de la pupă.

- N-ar fi mai bine Mariane, să-l închidem undeva pe Maha ? îl întrebai eu pe prietenul meu. Ar fi păcat să-l pierdem de data asta definitiv prin otrăvire.

Marian nu păru să-nţeleagă pe deplin sensul vorbelor mele, întrucât sta pe mai departe, ca încremenit după care spuse :

- Acum ştiu de unde provine povestea asta cu stafii. Carnetul cu notiţe al lui Solbre mia- fost furat în timp ce zâceam în nesimţire. Trebuie neapărat să-l recapăt, Robert, indiferent cât m-ar costa. Chinezul trebuie să fi pus mâna pe el.

- Pongo este de părere că vasul are mai multe taine decât am fi putut crede. Ar fi trebuit să descoperim toate aceste enigme înainte de-a ne gândi să-l prindem pe chinez.

Apăru şi Pongo, care ne spuse :

- Masser, mâncarea este gata !

Întrucât eram cu toţii flămânzi, Marian lăsă deocamdată motoarele în starea în care erau, adică oprite şi neam dus să luăm masa.

Am început să mâncăm fără să bănuim nimic. Deodată m-am simţit atât de obosit încât nu mă mai puteam ridica. Ochii mi se închideau. Simţeam că mă prăbuşesc într-o prăpastie fără fund, după care îmi pierdui complet cunoştinţa.

M-am trezit numai când cineva mă scutură cu putere de mână.

Era Pongo. Cât de mut trebuia să fi rămas fără cunoştinţă ?

În cele din urmă mi-am revenit atât de mult încât am putut pune primele întrebări. Pongo arătă înspre celălalt şi spuse :

- Pongo nu ştie nimic. S-a deşteptat şi vede pe toţi doarme. Întâi scutură braţ Masser Bertram, care stă lângă Pongo, mai aproape.

Marian, marinarul nostru John şi băiatul chinez mai zâceau încă inconştienţi în fotoliile lor. Am sărit sperit în picioare şi-am alergat mai întâi pe punte pentru a putea stabili unde ne găseam.

l-am văzut pe Maha cum se strecura pe scândură, atât de obosit şi mezerabil că m-am temut că va pica în orice moment jos.

Iahtul, care se legăna uşor pe valuri, era împins uşor înspre est.

Motoarele încă nu fuseseră puse-n stare de funcţionare.

L-am mângâiat pe Maha uşor pe cap şi-am plecat din nou spre cabine. Pongo între timp se ocupase cu străduinţă de Marian. Prietenul meu tocmai îşi deschise ochii, se-ndreptă din şale, cu destulă greutate şi întrebă mirat :

- S-a întâmplat din nou ceva, Robert ?

M-am uitat la John şi LI Tan care încă mai dormeau.

- Se pare că cineva a turnat un praf de dormit în mâncarea noastră, Mariane. Pongo şi cu mine ne-am deşteptat de-abia de curând.

Marian se-ntinse cât era de lung şi apoi se sculă deodată de cum ar fi vrut ca să-şi impună cu forţa acest efort. Hotărârea i se citea pe faţă, când vocea lui exprimă cu claritate şi foarte tăios :

- Ce suntem noi, nişte cârpaci, să fim duşi de nas de acest chinez blestemat ? Trebuie să-l găsesc neapărat şi să-i spun două vorbuliţe, aşa de la obraz ! Haide cu mine. Pongo se va îngriji şi singur de John şi Li Tan.

Deodată ce-am ajuns pe punte, Maha se arătă puţin mai vioi. De asemenea lui trebuie să-i fi pus cineva un praf de adormit în hrană. Puteam fi bucuroşi că n-a fost otravă letală.

- Chinezul se pare că nu vrea să ne omoare, Robert, ci numai să ne scoată din circulaţie, fu de părere Marian. El urmărea să pună mâna pe carnetul de notiţe al căpitanului său, Solbre, de altfel, trebuie să-l recuperăm cu orice preţ. Frumos ne-ar sta dacă nu l-am putea prinde pe ticălos.

Marian scrută cu ajutorul ocheanului orizontul. Pe toată întinderea apei nu se vedea nici o ambarcaţiune aşa că lăsă din nou să-i cadă instrumentul. O privire asupra ceasului ne lămuri că rămăsesem inconştienţi vreme de patru ceasuri.

- De ce te uiţi în larg, Mariane ? Presupui că “oaspetele” nostru, chinezul a şi spălat putină ? l-am întrebat eu.

- Ia uite-te jur, Robert, nu ţi se pare că mica noastră barcă de salvare lipseşte ?

- La dracu, nu mă putui eu abţine să nu scrâşnesc printre dinţi.

Pe marea calmă o barcă putea străbate un drum lung mai ales dacă era prevăzută c-o mică pânză.

- Dacă aş putea şti în ce direcţie a luat-o, n-ar fi nici o problemă să-l ajungem, spsue cu regret prietenul meu.

- Va căuta s-ajungă în vecinătatea insulei Sumatra şi asta cât mai repede cu putinţă. Mai sunt două ore până se-ntunecă, dacă până atunci nu-l prindem, pe ziua de azi putem să-i punem capăt căutării.

- Cam la fel cred şi eu, Robert. Dacă a luat totuşi o altă direcţie, atunci mai devreme sau mai târziu drumurile noastre se vor încrucişa. Aşa că probabil c-a luat-o îndărăt, spre Sumatra. Dar uite, că vine John ! Trebuie să-i spunem să pornească de îndată motoarele.

- Halo John, am strigat eu, chinezul şi-a însuşit barca noastră de salvare şi s-a cărăbănit. Dă drumul repede la motoare poate-l ajungem, totuşi !

John alergă în sala maşinilor ; puţin după aceea am auzit cum ambele motoare au început să lucreze din plin, deci nu erau scoase din funcţiune, ceea ce ne-a bucurat mult.

Stârnind un val uriaş la proră, iahtul o porni cu toată viteza înainte.

- Cu toată puetrea motoarelor, strigă Marian, prin portavoce.

Eram convins că nu va dura mult până ce-l vom ajunge pe intrus, în caz să alesesem direcţia cea bună.

Marian şi cu mine scrutam neabătut orizontul. După o oră de goană am putut distinge cu ajutorul ocheanului meu un mic punct la orizont.

- El trebuie să fie, Mariane ! Pot recunoaşte mica pânză a bărcii noastre. Într-o jumătate de oră o să-l ajungem fără nici o îndoială.

Marian râse doar, ca pentru sine.

- Nu s-a gândir „galbenul” deloc la faptul că-l vom ajungeatât de repede din urmă. Acum va avea parte de surpriză ! Numai de na-r fi distrus caietul cu notiţe.

Pongo se preocupase între timp de Maha, care era acum din nou vioi pe punte. Se urcă apoi pe puntea de comandă şi arătă înspre punctul din zare, care se mărise considerabil :

- Acolo chinez, Masser ! O să-l ajungem în curând !

Uriaşul negru dădu buzna apoi în sala maşinilor pentru a vedea dacă nu putea să-l ajute într-un fel pe John la moatoare.

Ne apropiasem vizibil de chinez, care se războia cu vâslele, depunând eforturi considerabile pentru a se îndepărta tot mai mult. Era zadarnic însă şi după câteva minute l-am ajuns şi i-am tăiat calea.

Marian îi strigă să se-ndrepte înspre iaht şi să abordeze altfel vom fi fără cruţare. Chinezul ascultă, de nevoie, pentru că nu se întrevedea nicio portiţă de salvare. Pongo apăruse din nou pe punte şi-l luă în primire, în timp ce John prinse barca la remorca iahtului.

După aceea ne-am reluat cursul obişnuit fără a mai forţa motoarele.

CAP. II. CE POVESTEŞTE CHINEZUL

Li Tan trebuia să preia acum din nou cârma, ceea ce îi făcu multă plăcere. În acest fel tânărul mus nu mai era nevoit să-l vadă pe intrusul chinez. Pongo îl legase imediat pe acesta din urmă şi-l transportase în cabină.

Abia apoi, am început să-l interogăm pe chinez. La început acesta nu-şi dădu drumul la gură. Pongo începu să lege o frânghie de catarg şi-i făcu un nod. Această manevră avu efect.

Marian îl percheziţionase mai întâi pe chinez şi spre bucuria lui găsi caietul cu notiţe al lui Solbre, asupra acestuia, întreg şi nevătămat.

- De ce m-ai furat ? îl întrebă Marian pe chinez, începând interogatoriul cu o voce tăioasă. Dacă nu-mi dai un răspuns cinctit, vei fi spânzurat imediat.

- O să-ţi spun totul, deşi n-o să mă crezi, domnule.

FuKang a primit însărcinarea să facă rost de carnet. Fu Kang trebuia s-o facă, altfel “el” punea să fie omorât Fu Kang.

- Cine este “el”, întrebă de îndată prietenul meu.

- Fu Kang nu ştie, domnule. Nimeni nu-l cunoaşte pe “el” dar noi trebuie să facem tot ce porunceşte “el”. Altfel murim cu toţii.

- Şi trebuie să te cred pe cuvântr, Fu Kang ?

- Aşa este, domnule ! Eu trebuie să mă supun.

- Şi ce va soune “el” dacă te întorci fără carnet ? îl întrebă Marian mai departe.

- Fu Kang va trebui să moară, spuse chinezul cu o linişte pur asiatică.

Apreciam că acest chinez nu trecuse de patruzeci de ani. Era bine proporţionat şi părea să dispună de-o oarecare viclenie înnăscută.

- Atunci cine ţi-a dat ordinul de-a fura acest carnet sau a mijlocit pentru asta dacă nu-l cunoşti pe "el" ?

- Fu Kang nu ştie şi nu poate spune. Fu Kang trebuie să tacă.

De la acest individ nu puteam scoate nimic. Atunci când Marian îl întrebă cine l-a adus pe iaht el îşi scutură din nou capul cu putere.

- Fu Kang nu ştie şi trebuie să tacă.

Marian îi şopti ceva lui Pongo la ureche. Imediat prietenul nostru negru dispăru pe punte şi se întoarse nu după mult, împreună cu Li Tan, boy-ul nostru.

Li Tan se arătă foarte surprins şi strigă :

- Acesta este Fu Kang, omul care m-a bătut. El a fost mereu împreună cu căpitanul Solbre. Ei au luat cu ei un om alb, care-şi spunea profesorul.

Fu Kang negă că-l cunoaşte pe tânăr, dar Li Tan jură pe sufletul strămoşilor săi că chinezul fusese omul de încredere al căpitanului piraţilor şi că se numea într-adevăr Fu Kang.

Asta ne era de ajuns.marian îl trimise din nou pe LITan la cârmă şi începu interogatoriul iarăşi după ce Pongo se întoarse.

-Vrei să răspunzi acum, Fu Kang ? Sau va trebui să-ţi dezlegăm limba cu forţa ? Ai fost omul lui Solbre. Vei fi oricum spânzurat. Ori o fac eu acum, ori poliţia mai târziu, tot una este. Dacă nu spui de îndată adevărul gol goluţ o să-ţi petrecem ştreangul în jurul gâtului. Aşadar, ce ştii tu despre profesorul pe care l-aţi luat prizonier şi chiar l-aţi torturat ?

- Fu Kang nu ştie nimic ! se încăpăţână chinezul rămânând la vechile sale afirmaţii.

- Deci nu ştii nimic ? îl întrebă Marian aproape ameninţător.

- Fu Kang nu ştie într-adevăr nimic.

- Atunci spânzură-l Pongo ! spuse Marian foarte serios, fără măcar a clipi din ochi.

Pongo fu din doi paşi lângă chinez, îl prinse de gât şi-l târî pe punte în direcţia pupei.

Noi ne-am luat după el. Acolo Pongo îi petrecu ştreangul în jurul gâtului şi-l târî pe galben lângă catarg.

Celălalt capăt al frânghiei îl aruncă peste vergă şi trase încet de ea.

Ochii chinezului îi ieşiră afară din orbite de frică. Tremurând din toate mădularele voi să mai spună ceva, dar frânghia îl împiedeca s-o facă.

- Nu spânzura ! Fu Kang spune totul ! începu în sfârşit să se văicărească galbenul.

- Bine, dar ţine minte, dacă faci numai o încercare să ne mai minţi, vei fi imediat spânzurat. Noi nu ştim de glumă. Dar mai vreau să-ţi dau o şansă : dacă-mi spui cinstit, ce-aţi făcut cu profesorul, unde e ţinut prizonier şi cum îl putem găsi, îţi voi dărui libertatea deşi meriţi ştreangul.

Fu Kang promise că de data asta să spună tot adevărul şi povesti următoarele :

Făcuse o expediţie împreună cu Solbre în interiorul insulei, iar piratul îl lăsase în apropiere de Padang-Padjang sub pretextul că voia să-i facă singur o vizită unui european.

Fu Kang ştia însă că-n apropierea acestei localităţi se găseşte peştera unde piratul îşi ascunsese comoara, aşa că luă hotărârea de a-l urmări deşi se temea de şeful său.

Nu reuşi să-şi ducă intenţiile la capăt, aşa că se întoarse la locul cuvenit pentru întâlnire. Solbre se întoarse, spunându-i că a urmărit un alb, care descoperise un filon aurifer. L-ar lua prizonier pe vasul său, care aruncase ancora la Padang, dacă el, Fu Kang l-ar ajuta în această tentaivă.

Au întocmit un plan, cum să ducă la bun sfârşit intenţia lor. Profesorul Barrnig. Aşa cum se numea albul, sosise în Sumatra în intere de studii şi contesta faptul c-ar fi descoperit vreo vână auriferă, dar Solbre care-i găsise carnetul de însemnări, găsise un plan acolo în această privinţă.

Din păcate nu putuse afla multe, întrucât era cifrat şi acoperit de însemnări secrete.

Solbre îl dusese pe profesor într-una din peşterile sale din gropile de Kot Radja şi acolo încercă în fel şi chip să-i smulgă secretul. Întrucât piratul voia ca acest plan să nu fie cunoscut nici măcar de compliecele său, îi mărturisi într-o zi lui Fu Kang cum că profesorul ar fi murit. Chinezul n-o crezuse nici un moment, ci bănuia că profesorul fusese dus în secret într-un alt loc de către Solbre pentru a-şi păstra mărturisirea acestuia numai pentru sine, în caz să prizonierul s-ar fi hotărât să vorbească.

Fu Kang ştia că Solbre poseda un carnet în care-şi nota toate informaţiile secrete şi la acest carnet nu notiţe râvnea el demult. Printr-un intermediar îi vându lui Marian iahtul sub preţul pieţii aşteptând doar prilejul potrivit pentru a intra-n posesia carnetului, care se găsea pe vas. Cel mai mare impediment în calea planurilor sale fusese Maha, pe care se gândi să-l otrăvească.

Nu ştia că praful pe care-l găsise la Slbre îţi lua doar minţile şi nu era mortal. Aşa că se mărginise să sufle dintr-un tub o săgeată muiată în otravă în trupul lui maha.

- Pe lângă asta, ai mai adăugat şi-un praf în mâncarea noastră, pentru a putea să te faci nevăzut cu barca, continuă netulburat Marian. Carnetul de notiţe îl aveai deja.

Chinezul încuviinţă din cap, cum că aşa a fost.

- Obişnuiesc să-mi ţin făgăduielile Fu Kang. Dacă-mi mai spui şi unde-l ţii pe profesor prizonier eşti liber dar după ce verificăm veridicitatea celor declarate.

- Fu Kang nu ştie nimic în această privinţă, fu de părere chinezul, dar bănuieşte c-a fost dus pe insulele Nias.

Solbre trebuie să aibă o ascunzătoare acolo, fiindcă a plecat foarte des acolo. Fu Kang vrea să meargă acolo, caute profesor.

- Vom merge spre insulele Nias, dar vei rămâne prizonierul nostru până-l vom găsi pe profesor.

Pongo primi însărcinarea să-l închidă pe Fu Kang într-unul din spaţiile de rezervă din zona maşinilor şi care era prevăzut cu o uşă de fier. Pentru a se asigura odată-n plus, Marian instală acolo şi pe Maha de pază.

După ce Pongo dispăru cu prizonierul, Marian spuse cu satisfacţie :

- Putem spune c-am avut noroc. Dacă Fu Kang ne-ar fi scăpat, atunci am fi întâmpinat mult mai multe greutăţi, Robert.

- Crezi cu alte cuvinte, că-l vom găsi uşor profesor, deşi nu ştiu cu precizie unde e deţinut ?

- Puţin noroc nu ne-ar strica în această privinţă. Ar trebui totuşi să navigăm cu viteză mai mică. Nu suntem marinari şi-ar trebui să fim mai prudenţi.

Pongo fixă lămpile de poziţie, pe când eu am schimbat la cârmă locul cu Marian. Acum puteam cina liniştit, întrucât nu mai era cazul să ne temem că vreun praf de adormit ar fi putut fi strecurat în mâncare. Noaptea era minunată deşi puţin cam caldă. Nici nu era de mirare întrucât ne aflma în apropierea ecuatorului.

Marian îşi îmjghebase un culcuş pe punte şi dormea câţiva paşi mai încolo. Pongo şi John se făcuseră şi ei comozi.

După estimările mele, a doua zi spre seară puteam conta s-ajungem îm apropierea insulelor Nias.

Noaptea decurse fără incidente deşi mă temeam de vreo furtună, dar totul se desfăşură atât de paşnic, încât puteam vorbi de-o adevărată călătorie de plăcere.

În seara următoare am ajuns chiar înainte de căderea întunericului în faţa insulelor Nias.

- Propun să ne ţinem deocamdată-n larg şi să nu acostăm pe-ntuneric. Nu e exclus să dăm de stânci submarine care ne-ar primejdui iahtul, Mariane, am insistat eu.

- Aş vrea să fac cel puţin încercarea dea- ajunge la cea mai mică dintre insulele acestui grup, Robert. Am putea să fim surprinşi de-o furtună, pentru care nu suntem pregătiţi. Să-ncercăm întrucât încă o oră nu va fi prea întuneric.

Într-un ocol larg ne-am apropiat de grupul de insule. Pongo stătea la proră şi observa suprafaţa întinsă a mării cu ochii săi pătrunzători pentru a ne putea avertiza la timp de apariţia neaşteptată a unor stânci. Destul de des arăta la dreapta sau la stânga direcţia pe care trebuia s-o apuce vasul nostru. Marian deservea cârma.

Când întunericul – aşa cum se întâmplă la tropice – căzu brusc, Marian dădu comanda de stopare a motoarelor. Încet şi lin iahtul se apropie de insuliţa în a cărei nemijlocită apropiere ne aflam. La zece metri de ţărm, am aruncat ancora.

- Trebuie să organizăm paza de noapte, Robert. Unul dintre noi trebuie să stea treaz, întrucât nu ştim ce fel de pericole ne pasc, chiar dinspre ţărm.

- Mai întâi să stingem luminile de poziţie, Mariane, întrucât acestea, primele, ne-ar putea trăda, am spus eu.

- Ai dreptate, de asta se va ocupa Li Tan imediat, în vreme ce voi mai vorbi cu Fu Kang. Poate că acesta cunoaşte insula şi ne va spune dacă e sau nu locuită.

Pongo preluă prima veghe şi însoţit de maha o luă dealungul bastingajului. Voia apoi, ca mai târziu să-şi încropească un culcuş pe punte spre partea ce da spre ţărm, întrucât era de părere că orice zgomot va veni dinspre zona asta îl va distinge cu siguranţă chiar în timpul somnului.

Eu am coborât cu prietenul meu în interiorul vasului, voind să asist şi eu la interogatoriul chinezului.

L-am adus pe acesta din carcera sa în cabina noastră.

Marian îu puse-n faţă o hartă marină şi-l întrebă dacă cunoaşte zona aceasta de insule.

Fu Kang cunoştea secretul citirii hărţilor, întrucât după ce privi scurt înspre hartă spuse :

- Spre insula asta domnule nu merge ! Este insula diavolului, toţi care debarcă pe ea sunt pierduţi.

M-am uitat grav spre Marian, deoarece chiar în faţa acestei insule aruncasem ancora. Acesta începu să-l întrebe pe Fu Kang de ce este insula asta atât de periculoasă.

- Fiindcă acolo sălăşluieşte diavolul, veni răspunsul.

- Şi cine ţi-a povestit asta Fu Kang ? voi să ştie Marian.

- E ştiut demult. Solbre mi-a povestit şi el, când din greşeală amdat de insulă. Cu greu a puttu corabia naostră să

scape nevătămată.

Marian izbucni într-un râs curios.

- Bine, Fu Kang, aşadar nu vom naviga înspre insula asta, dar pe care dintre insulele aparţinând grupului Nias se găseşte profesorul prizonier ?

- Fu Kang nu ştie ! Poate stă scris în cartea mică.

- Nu-i nici în carnetul de notiţe, Fu Kang, dar îi vom da noi de urmă.

L-am dus din nou pe chinez în carceră după ce Li Tan îi dăduse de mâncare. Pe punte Pongo nu observase nimci neliniştitor, asta am aflat-o după ce-am urcat îndărăt pe punte şi Marian îi povestise acestuia despre afirmaţiile chinezului. Pongo râse, adăugând :

- Pongo nu mai are frică de stafii, de când e cu masser. Pongo vede că nu sunt spirite.

Pongo fusese iniţial superstiţios, ba chiar foarte superstiţios până-şi dădu seama că toate întâmplările aparent misterioase îşi au o explicaţie logică chiar dacă la început nu pot fi lesne înţelese.

După ce am tras la sorţi veghea, ne-am dus la culcare, nu înainte de a-l atenţiona pe John, care preluase primul schimb de pază, să fie cu ochii în patru, ceea ce acesta ne şi promise.

Marian trăsese al doilea schimb, eu al treilea. Când m-a trezit, mi-a şoptit că auzise diferite zgomote pe plajă. Pngo susşinuse nu prea convins c-ar fi putut fi cauzate de anumite feluri de animale, care ajunseseră acolo.

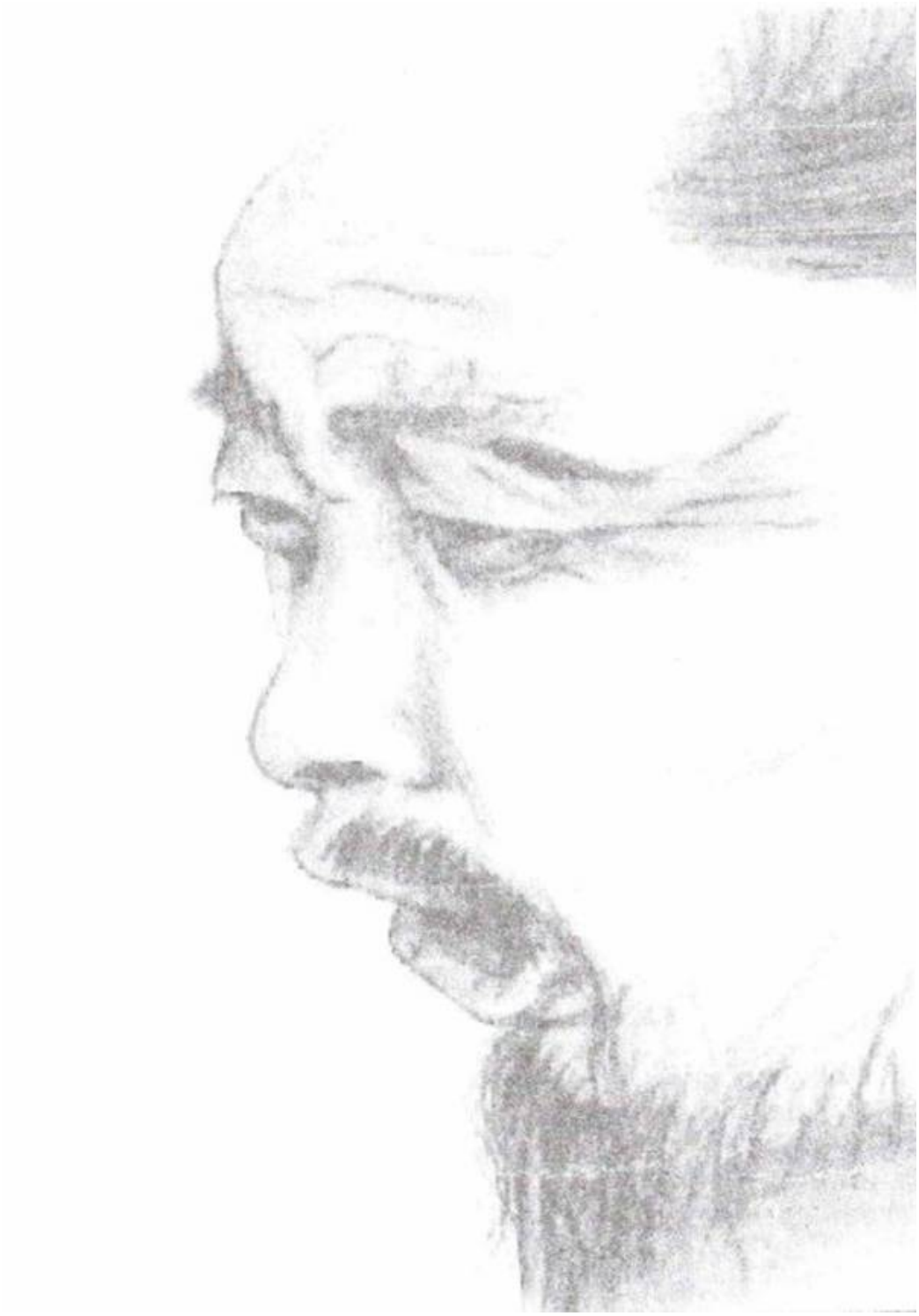

Am început să mă plimb pe punte, de colo până colo. Noaptea era senină şi stelele străluceau vii. Jumătatea coenului lunii răspândea o lumină slabă, suficientă totuşi pentru a putea distinge suficient de bine ţărmul.

De multe ori am distins zgomote ciudate, de parcă cineva umbla prin apă. M-am oprit şi am examinat cu atenţie încă o dată malul. Întrucât n-am văzut nimic deosebit mi-am

reluat plmbarea. Pongo care avea un somn foarte uşor îşi aşternuse culcuşul chiar lângă bastingaj, dar acum dormea netulburat.

Când nu mai rămăsese aproape nimic din cele două ore de veghe ale mele, l-am deşteptat pe John şi i-am împărtăşit cele întâmplate, relativ la zgomotele ciudate percepute.

John era nerăbdător să-şi preia postul şi era numai foc şi pară, vădit intrigat de cele relatate. M-am aşezat liniştit, din acest punct de vedere, jos şi mi-am reluat somnul.

Deodată picoteala mea a fost întreruptă de un strigăt pe jumătate înăbuşit. Speriat am sărit în picioare în acelaşi timp cu Marian şi-am alergat amânpoi înspre balustradă, unde se afla deja Pongo, acre scruta malul.

John auzise şi el un zgomot atât de puternic încât îl trezise pe Pongo.

Strigătul înăbuşit fusese scos chiar de marinar, pe care uriaşul negru îl împiedicase să se dea mai departe, de gol.

Vedeam că ceva se petrece pe mal. Ceva întunecat se târa pe plajă. Să fi fost vreun om sau vreo felină ? La scurte intervale arătarea se mişca şi înainta din nou.

- Ce ar fi să mergem cu barca noastră de salvare până acolo, spuse în şoaptă Marian. Trebuie să ştim cu ce fiinţă avem de-a face acolo.

- În orice caz, crocodil nu pare a fi, îi replicai eu camaradului meu, la fel de încet.

John plasase mica barcă de salvare de cealaltă parte a iahtului pentru a nu putea fi observată de pe mal, în caz că insula ar fi fost locuită.

Pongo ţinu malul insulei sub observaţie până-n ultimul moment, până ce noi ne instalasem deja în barcă. John a dorit să ne însoţească dar Marian fusese împotrivă, întrucât trebuia să rămână cineva la bordul vasului împreună cu Maha, chiar şi Li Tan ni s-ar fi alăturat şi fusese convins doar cu greu să renunţe.

Din câteva lovituri de vâsle, Pongo mână barca rapid către mal. Nu ne luasem carabinele, ci doar pistoalele pe care le purtam la brâu, sperând să ne descurcăm şi cu atât.

De abia când am păşit pe mal, am putut vedea fiara misterioasă foarte aproape de noi, era pe jumătate în apă şi se mişca extrem de anevoios înainte.

- Un dugong ! am râs eu, puţin înciudat că ne-amlăsat somnul odihnitor, tulburat de animalul acesta inofensiv.

Pongo mână ambarcaţiunea-n apropierea animalului, care avea o lungime de vreo patru metri. Nu părea să se teamă de noi, ci rămase liniştit în apă.

La un semn al lui Marian, Pongo vâsli înapoi spre iaht.

John se interesă îndată ce ajunseserăm sus, ce fel de animal am văzut. A trebuit să-i descriu animalul întrucât în viaţa lui nu mai văzuse un dugong.

- Trebuie să-ţi descriu mai degrabă animalul, pentru că n-ai mai văzut aşa ceva, am început eu. Dugongul e un mamifer, ce aparţine clasei înotătoarelor, sirenelor sau vacilor de mare. Are un corp în formă de peşte şi poate măsura între trei şi patru metri şi jumătate. Are câte un colţ în fiecare din părţile superioare şi-o coadă semicirculară, perfect echilibartă. Buza superioară este foarte mare şi tăiată în formă de inimă, acoperită cu ţepi scurţi şi aspri.

Dugongul apare aproape numai în Oceanul indian şi se aţine pe lângă coastă, hrănindu-se cu alge.

- Carnea lui e comestibilă, domnule Bertram ? întrebă marinarul care din considerente practice voia să tragă foloase şi cunoştinţe deopotrivă.

- Carnea e fragedă dar gustul e dulceag, din cauza asta nu e prea consumată, în schimb grăsimea e foarte apreciată

Un animal de genul acesta oferă vreo jumătate de chintal, în medie, de grăsime.

Din piele se fac sandale iar din dinţi se pot prelucra mătănii, cărora li se atribuie proprietăţi miraculoase.

John rămase uimit de cele ce-i spuneam în domeniul zoologiei. I-am mărturisit că această disciplină fusese materia mea preferată de studiu.

- Sunt periculoşi dugongii ? vru să ştie mai departe John.

- În general sunt mult prea leneşi pentru a putea deveni periculoşi. De obicei nu atacă omul, aşa că, n-ai de ce te teme !

Marian se amuzase, stând deoparet şi ascultând mica mea prelegere zoologică. Mi-a făcut plăcere să i-o ţin lui John, a cărui sete de cunoaştere i-o intuisem de la început.

Între timp, se luminase de ziuă, aşa că puteam privi în tuhnă împrejurimile. Înaintea noastră se afla intrarea într-un mic golf. Acolo puteam ancora liniştiţi. Marian dădu comanda să se pornească unul dintre motoare, astfel încât am intrat în micul lac ce constituia apa golfului, ancorând la mal. Ţărmul era stâncos şi abrupt, astfel încât puteam păşi cum s-ar spune de pe iaht “direct” pe pământul insulei sau pe aproape !

CAP. III. INSULA MISTERIOASĂ

După ce ne-am luat micul dejun, am hotărât să vizităm insula. A trebuit să judecăm bine, pe cine vom lua cu noi,

întrucât nu puteam lăsa iahtul fără apărare aici în golf. Marian zise c-ar fi mai bine dacă doar el şi cu mine am întreprinde această călătorie. Am obiectat că Pongo poate vedea şi ajuta mult mai mult.

Până ce ne-am luat micul dejun am hotărât să vizităm insula. A trebuit să judecăm bine pe cine vom lua cu noi, întrucât nu puteam lăsa iahtul fără apărare aici în golf. Marian zise c-ar fi mai bine dacă doar el şi cu mine am întreprinde această călătorie. Am obiectat că Pongo poate vedea şi ajuta mult mai mult.

Până la urmă se decise ca Pongo să ne însoţească în vreme ce John şi cu Li Tan să rămână pe iaht.

John primise ordinul de la Marian să ducă iahtul în mijlocul lacului din golf şi să acosteze şi să vină doar la cererea noastră expresă, fără să apelăm la alţi intermediari.

Dacă John va sesiza un pericol iminent pentru iaht atunci va trebui să-şi caute scăparea-n larg. Noi ne vom face remarcaţi venind pe ţărm.

- Încă ceva, John. Dacă-n trei ore nu ne întoarcem lasă-l pe Maha să vină pe insulă. Dar tu întoarce-te imediat pe vas.

John ne asigură că va respecta toate instrucţiunile noastre.

De data asta ne-am luat carabinele şi de îndată ce-am păşit pe uscat John se-ntoarse cu iahtul pe mijlocul lacului şi lăsă ancora la fund.

Liniştiţi din partea asta am luat-o în interiorul insulei.

De la primii paşi ne-a devenit clar că trebuia să străbatem o junglă deasă în care puteam înainta doar cu foarte mare greutate. Pongo o luase înainte şi ne croia acum o cărare cu ajutorul cuţitului său de spintecat rechini.

Deodată uriaşul se opri şi arătă că descoperise o cărare bătătorită.

Am hotărât s-o folosim. Cărarea dovedea că insula era locuită. Prin urmare se impunea să fim în gardă, întrucât nu puteam şti care va fi reacţia băştinaşilor cu privire la albi.

Pongo era cu trei metri înaintea noastră, apoi Marian la aceeaşi distanţă. În ţinuturi necunoscute urmam acelaşiritual întrucât ne venea mai uşor să ne ajutăm reciproc în caz de pericol fără a ne primejdui concomitent.

De îndată ce uriaşul negru se opri, ne-am apropiat de acesta. Înaintea noastră se deschisese un luminiş în mijlocul căruia era plasată o colibă singuratică. Ce era de făcut ? Să mergem mai departe, s-o cercetăm? Marian bănui ce gânduri mă frământau, aşa că-mi şopti :

- Cel mai bine ar fi ca unul dintre noi să meargă să vadă despre ce e vorba. În timp ce ceilalţi doi să stea ascunşi

încă-n pădure.

- Masser, Pongo merge singur, ne spuse uriaşul negru.

Înainte ca Marian să-i dea binecuvântarea sa, Pongo se şi strecurase înainte şi merse aplecat spre colibă, în timp ce noi stăteam cu carabinele pregătite, gata de-a interveni în orice clipă, în caz că situaţia ar impune-o.

Nu se-ntâmplă însă nimic. Pongo ajunse-n apropierea colibei, o înconjură, spionând-o din toate părţile şi privind înăuntru printr-o deschidere în formă de fereastră. Păru că n-a remarcat nimic ce să-i dea de bănuit, întrucât intrase fără a se mai codi pe uşă şi dispăru înăuntru.

Am aşteptat mult ca să iasă afară dara cest lucru nu se întâmplă. În cele din urmă ne-am uitat înhrijoraţi unul la altul.

- Trebuie să mergem să vedem ce-i acolo, Mariane. Sigur i s-a întâmplat ceva lui Pongo, am spus eu.

- Numai unul dintre noi ! hotărî prietenul meu.

Dacă nu apar, mai rămâi tu, ca să ne eliberezi pe amândoi. Să-l iei însă pe Maha cu tine ! El ne va găsi cu siguranţă !

Am vrut să mă opun ca Marian să meargă singur, fiindcă eram de păreer că-n colibă pândea un mare pericol. Dacă Pongo care era mult mai puternic îi căzuse victimă nu văd cum s-ar fi putu apăra Marian, dar acesta susţinumorţiş să plece singur.

Mi-am ridicat arma, fiind pregătit, în orice moment, să trag. Un sentiment neplăcut mă covârşi cînd prietenul meu păşi singur în luminiş. Mi se părea că se vâră singur îm gâtlejul diavolului.

Poate că mă înşelasem totuşi, şi Pongo găsise ceva deosebit în interiorul colibei pe care voia s-o examineze cu atenţie, am încercat eu să mă consolez.

Marian ajunse între timp la colibă şi prin deschizătura ferestrei privi cu luare aminte înăuntru. Se întoarse spre mine şi râse, făcându-mi semn chiar să-l urmez. M-am grăbit înspre coliba în care dispăruse Marian şi-am privit prin deschizătura din interior. Unde dispăruse Pongo şi Marian, întrucât coliba era goală ?

Am deschis u;a. Unde se ascunseseră prietenii mei ?

Să fi căzut într-o capcană ? Pentru a vedea mai bine mi-am vârât capul în deschizătura uşii dar în aceeaşi clipă un laţ îmi fu aruncat în jurul gâtului şi am fost tras înăuntru. Pluteam deja în aer, fără să-mi dau prea mult seama de asta, cu ambele mâini am apucat de laţ, care-mi strângea beregata atât de tare încât de abia mai puteam respira şi ameninţa să-mi rupă gâtul. În ciuda sforţărilro mele, mi-am pierdut rapid cunoştinţa.

După ce mi-am revenit treptat, privirea mi-a căzut asupra lui marian şi Pongo.

Ne găseam într-un luminiş în pădure şi eram îngropaţi până în gât în pământ. Nu puteam să-mi mişc nici un mădular şi la fel păţiseră şi cei doi tovarăşi ai mei. Legaţi nu eram. Marian îmi strigă că el şi Pongo căzuseră în aceeaşi capcană. Nu vedeam în faţa noastră nici un duşman fizic sau nu se arătase până acum.

Pongo strigă deodată cât putu de tare că-n faţa lui Marian era înfipt ceva alb. De îndată ce Marian descoperise ce voia să spună credinciosul negru, scutură numai neîncrezător capul.

În iarba înaltă stătea ... un plic.

Scrisoarea stătea pe un mănunchi de ierburi astfel desfăcută încât Marian putea s-o citească. Sigur cu mare greutate întrucât tulpinile plantelor se mişcau uşor în bătaia vântului, iar depărtarea era destul de mare.

Mesajul ne arată, Robert, că o mai veche cunoştinţă de-a noastră vrea să se rîzbune pe noi. Nu vom fi găsiţi niciodată aici şi trebuie să aşteptăm numai până deseară şi atunci vom primi o mică vizită, scurtă dar extrem de neplăcută.

- Este semnat mesajul, Mariane ?

- Un răzbunător sinistru – cu asta se semnează, Robert.

- Să sperăm numai că Maha ne va găsi el înainte de căderea întunericului.

- Dacă John nu se va lăsa păcălit la rândul lui, cum am păţit-o noi, îmi completă Marian cuvintele.

- Nu se va lăsa cu siguranţă îndepărtat de iaht, Mariane.

- Ce crezi, cine ar putea fi „răzbunătorul sinistru” şi ce leăgtură are cu “mica vizită”, interveni Pongo-n discuţie.

Atât cât îmi permitea mobilitatea extrem de redusă, de care dispuneam, mi-am întors capul şi am văzut lao oarecare depărtare câteva oase albe. În ciuda căldurii mă trecu un fior de gheaţă. Oasele acelea – numai furnicile le puteau roade astfel. Să fi ştiut „răzbunătorul sinistru” că o cohortă de furnici va trece pe aici ?

M-am uitat la Marian. Acesta-şi dăduse seama imediat ce fel de primejdie ne păştea. Mai ştia că-n acest caz nu sentrevedea nici o scăpare. Eram îngropaţi atât de adânc încât chiar şi fără legătură nu mai puteam să ne mişcăm nici un mădular.

- Maha ne va găsi cu siguranţă, dacă John are posibilitatea să-l lase pe uscat, fu de părere Marian.

Mai departe, Marian nu putut continua întrucât fu întrerupt de un râs sonor care venea din spatele unui tufiş.

Ne-am uitat în direcţia din care venise râsul dar n-am putut vedea nici un om. Şi din nou răsună o voce, pe care o mai auzisem :

- Aşadar, speraţi să fiţi eliberaţi de către ghepardul vostru, domnilor ! Bine că mi-aţi spus-o ! O să iau de îndată contramăsuri. Ar fi păcat să scăpaţi răzbunării mele.

Duşmanul nevăzut tăcu. După o vreme Marian întrebă foarte calm :

- Dacă trebuie să murim aici, atunci, cel puţin să ni se spună care este motivul. Ce lege am încălcat ?

Nevăzutul râse din nou, apoi spuse c-o voce ironică :

- E interesant că vă bateţi capul pentru ce trebuie să ispăşiţi. Aşa trece timpul mai repede, domnilor ! Poate că mă voi mai întoarce cu puţin înainte de lăsarea serii din nou aici ! Acum am de neutralizat ajutorul pe care-l aşteptaţi. Dar vă rog să nu vă plictisiţi !

Am auzit zgomote-n tufiş şi paşi care se-ndepărtau repede. M-am uitat întrebător la Marian :

- Vocea asta, am spus eu, am mai auzit-o de curând. N-ai recunoscut-o tu, Mariane ?

- Nu pare să fie-n legătură cu Solbre, zise Marian.

- Păcat c-am vorbit atât de tare între noi, dacă nu poate ajunge Maha la noi, atunci, chiar nu ştiu cine ne va putea elibera.

- Pongo-şi poate mişca puţin mâinile, spuse credinciosul nostru însoţitor. Va dura mult până să se elibereze, pentru că nu poate arunca pământul.

- Sforţările tale au puţine şanse de succes, Pongo, spuse Marian. Fiindcă mâinile sunt şi ele îngropate în pământ, chiar dacă sapi pământul cu degetele în jurul tău, acesta va cădea la loc.

- Pongo încearcă dacă numai una dintre mâini liberă, atunci îndată tot liber, spuse el.

Două-amiază era pe ducă şi dacă Pongo spera să se elibereze atunci trebuia să se grăbească pentru a reuşi înainte de căderea serii.

Cele trei ore care trebuiau să treacă până ce John să ni-l trimită pe Maha, se scurseseră demult.

- Probabil c-am fost transportaţi în stare de inconştienţă, Robert, spuse Marian, aşa că Maha nu ne poate găsi urma deşi n-ar fi exclus ca răzbunătorul să fie surprins de către ghepard.

- Dar dacă am striga, nu ne-ar auzi poate Maha ? am sugerat eu.

- Atunci ne va auzi şi duşmanul nostru, care se va grăbi să vină înapoi pentru a-l împiedeca pe ghepard să ne elibereze.

- Nu putem însă nici aştepta nepăsători să vină noaptea, pentru a fi atacaţi de furnici, am spus eu puţin iritat.

- Vom aştepta pân la lăsarea serii, Robert, şi apoi Pongo va face încercarea de a-l chema pe Maha.

În rest am păstrat tăcerea fiecare fiind preocupat de gândurile sale. Oră după oră se scurse fără ca Maha să-şi facă apariţia. Marian îşi rotea capul în toate părţile ca şi cum ar fi căutat să surprindă mai repede apariţia ghepardului.

Şi iarăşi răsună, undeva în tufiş, vocea batjocoritoare şi muşcătoare a necunoscutului.

- Încă o jumătate de oră, domnilor, până la venirea serii. V-a amorţit puţin soarele ? Veţi vedea însă ce înseamnă mica surpriză ce v-am pregătit-o, pe insula asta locuieşte diavolul, aşa cum spun şi locuitorii. Voi juca puţin rolul diavolului şi vă voi expedia cu ajutorul "colaboratorilor" mei drept în iad.

- Poate c-o să ne arăţi drumul înainte, îi răspunse Marian. Ai uitat să ne legi mâinile şi îndată o să fim liberi !

Am bănuit că Marian voia doar să-l provoace pe necunoscut să vină în luminiş, pentru a ne da seama cu cine avem de-a face. Acesta însă bănui ceva pentru că ne strigă :

- Cu o păcăleală atât de ieftină nu mă puteţi amăgi. Ştiu prea bine că nu vă puteţi elibera. Dacă v-ar fi reuşit, precis nu mi-aţi fi spus-o. Veţi fi ucişi de un răzbunător neînduplecat.

Am găsit şi carneţelul cu notiţe în timp ce vă percheziţionam. Foarte relevant. Voi fi pe deasupra şi moştenitorul vostru.

- N-o să cunoşti piedicile care-ţi vor sta în cale, îl avertiză Marian.

- Lasă asta-n grija mea din păcate nu mi-a reuşit să pun mâna pe vasul vostru, întrucât oamenii voştri au fugit. Cred că voi reuşi mai târziu, fiindcă sunt sigur că nu veţi fi abandonaţi aici de cei de pe vas.

Oricum salvarea va veni prea târziu. La rândul meu, trebuie să mă grăbesc întrucât într-un sfert de oră se întunecă. Atunci "odihnă plăcută" şi mai ales "eternă", domnilor. Şi mai gândiţi-vă cine este „răzbunătorul sinistru".

Din nou am auzit un pârâit de crengi. Necunoscutul se-ndepărta şi de data asta rapid.

- Masser, Pongo nu poate elibereze, spuse peste câteva minute uriaşul negru. Pongo cheamă Maha.

Marian îşi dădu consimţământul şi Pongo fluieră de câteva ori în stilul caracteristic. Era acum totuna, dacă necunoscutul ne auzea. De frica furnicilor nu va apărea în luminiş şi principalul lucru era ca Maha să audă chemarea lui Pongo.

După o pauză de trei minute, Pongo-şi reluă chemările, dar Maha nu apăru şi nici un răspunse. Eram pe punctul de a-mi pierde speranţa când crengile în faţa cărora stătea Pongo îngropat se dădură în lături şi ....Maha, ghepardul nostru păşi călcând ca pe ace în luminiş.

Uriaşul negru îi strigă ghepardului câteva cuvinte pe unj ton acăzut. De îndată Maha începu să sape ca şi un câine pământul din jurul lui Pongo, şi-o făcea cu atâta îndârjire de parcă ar fi pândit un pericol iminent, cum de altminteri şi stăteau lucrurile.

Curând Pongo avu braţul liber şi putu el însuşi să contribuie la eliberarea sa, eliberându-şi cealaltă mână şi apoi întregul corp. Câteva minute mai târziu sta râzând în faţa noastră şi începu imediat să-l dezgroape pe Marian. În acelaşi timp, Maha se străduia să sape în jurul meu. Totul merse foarte repede, pe când toti trei eram liberi, începu şi să se întunece. Pongo-l mângâia pe Maha.

Inteligentul animal păru să ştie prea bine ce contribuţie a avut aici. Se ghemui duios la picioarele uriaşului apoi veni înspre mine şi Marian.

A încerca acum să străbatem insula, pentru a-l căuta pe potrivnicul nostru, atâta timp cât eram neînarmaţi n-avea nici un rost. Am decis s-alergăm repede pe iaht pentru a lua arme noi.

Înainte de a se face dimineaţă nu puteam oricum întreprinde ceva serios. Cu ajutorul lui Pongo am găsit repede o cărare, care ducea înspre micul lac din golf unde aruncasem ancora. După o oră de marş neîntrerupt, am ajuns la ţărm. Am urcat o mică înălţime de unde puteam privi nestingheriţi luminile de poziţie ale iahtului nostru. Acum era cazul să chibzuim foarte bine. Prin strigăte nu ne puteam înţelege cu John.

Depărtarea până la iaht era prea mare pentru asta, iar lămpi de buzunar nu aveam.

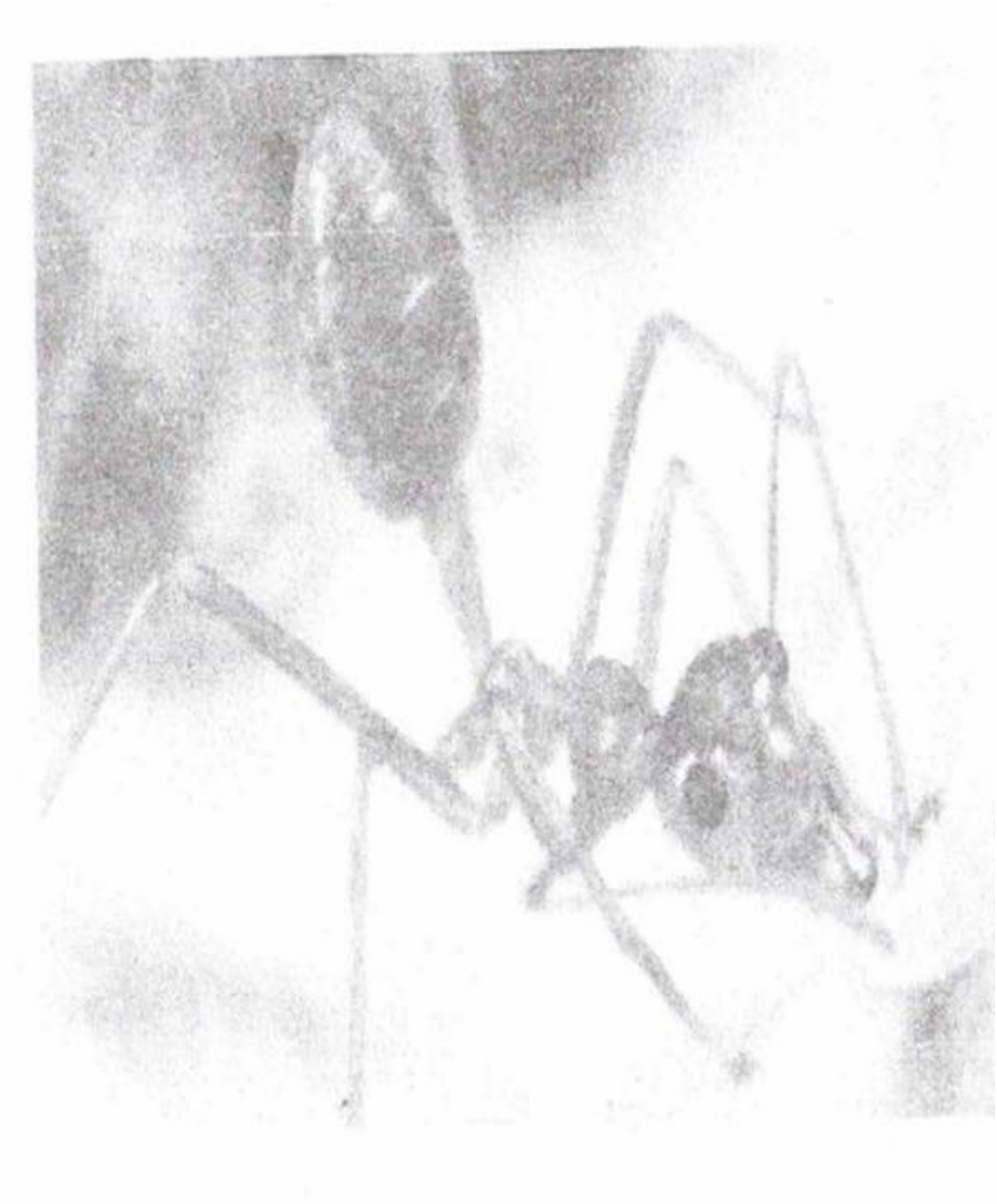

- Masser, Pongo înotă până la vas şi-aduce aici, ne spuse uriaşul în stilul lui direct şi simplu.

Tentativa asta nu era lipsită de pericole, întrucât în golful ăsta mişunau, după toate aparenţele, rechini. Din acest motiv, Marian spuse numai :

- Depărtarea este destul de mare şi tu nu posezi nici o armă pentru a te apăra de rechini.

- Pongo reuşeşte totuşi, spuse pretenul nostru negru şi începu să-şi dea jos puţinele haine pe care le avea asupra sa. Masser aşteaptă-n golf, Pongo se-ntoarce cu vas.

De rechini, Pongo nu se temea deloc, chiar dacă nu era înarmat, coborî în apă şi se-ndepărtă cu câteva lovituri

puternice de braţe spre iaht. Îl puteam urmări în bătaia lunii. Străbătuse cam jumătate din distanţă când începu să strige :

- John, John ! Aici Pongo, Pongo ! Rechini ! Pongo în pericol !

Spunând asta dispăru de la suprafaţa apei şi mă străbăti un fior de gheaţă la gândul ce i s-ar fi putut întâmpla.

Iahtul nostru se puse repede-n mişcare la strigătele lui Pongo şi veni cu toată viteza înspre locul de unde s-auzise strigătul.

Pongo nu mai apăru din nou la suprafaţa apei şi-acum m-am uitat plin de tristeţe la Marian.

Acesta nu spuse nimic la început, după acre îmi arată ceva lateral, în largul mării. Atunci l-am văzut pe credinciosul uriaş în apropierea iahtului.

Când iahtul trecu pe lângă el, uriaşul apucă cu îndemânare frânghia care i se aruncă şi făcând o adevărată paradă de acrobaţie, se căţără repede pe punte, nici o secundă prea devreme, întrucât tocmai în spatele său, un rechin cât toate zilele făcu o tumbă prin aer deschizându-şi gura ca să-şi apuce prada din zbor, şi alta nu ! Dar Pongo căzuse déjà pe punte. El păşi acum înspre puntea de comandă unde îl salută pe John, după care se aşează el însuşi la cârmă, nu inainte de a-l trimite pe Li Tan în sala maşinilor. Am coborât de pe înălţime în golf, aşteptând să vină înspre noi, încet, încet iahtul. Pongo oprise motoarele chiar la intrarea în micul lac, unde ancorasem prima dată şi-acum iahtul venea încet înspre locul unde stăteam noi acum.

Câteva minute mai târziu am ajuns la bord. Iahtul sentoarse şi-o luă înspre largul mării. La o oarecare depărtare de coastă am aruncat ancora.

Până dimineaţa voiam să aşteptăm acolo. După ce i-am povestit lui John peripeţiile noastre ne spuse şi el cum a fost somat de o voce necunoscută să vină pe ţărm. Aparent stăpânii săi îi dăduseră un asemenea ordin. John, însă, se ţinu de convenţia ce-a avut-o de la început cu noi, atunci necunoscutul trase asupra iahtului.

Din cauza asta a luat-o înspre larg.

A aşteptat trei ore, după care l-a trimis pe Maha pe uscat.

Animalul nu ne pututse lua urma imediat, deoarece fusese debarcat în altă parte a insulei. Remarcase însă mişcări înşelătoare în tufişuri şi din cauza lor, John nu cutezase să-l lase pe Maha în acelaşi loc unde o făcusem noi. De aceea lui Maha I-a trebuit mai mult timp până să ne găsească.

Eram obosiţi şi flămânzi, de aceea Pongo ne pregăti o mâncare caldă p ecare am înghiţit-o cu deosebită poftă. Am

tras la sorţi de pază şi ne-am dus la culcare, ştiind că ne putem baza pe John. Acesta ne demonstrase că poate fi loial şi intelligent totodată. Maarian îi exprimă aprecierea şi recunoştinţa noastră.

Noaptea trecu fără incidente. Puţin înainte de revărsatul zorilor, Marian ne-a dat semnalul de deşteptare. El avusese ultima veghe. Voiam să intrăm repede-n lacul cel mic, pentru ca odată cu zorile să fim pe insulă.

Ne-am grăbit cu micul dejun. De îndată ce-am păşit pe uscat, răsăriră şi zorile, aşa că mai bine n-am fi putut aprecia timpul.

John se ascunsese ieri cât mai bine, când începuse să se tragă asupra vasului pentru a nu putea fi atins de un glonţ rătăcit. Se crea şi impresia că vasul fusese părăsit

De data asta am mers într-o altă ordine în interiorul insulei. Pongo venea în urmă, păzindu-ne ariergarda. Îl luasem şi pe Maha cu noi şi Marian îl ducea în lesă.

Ne înarmasem pe iaht cât mai bine, din arsenalul nostru de rezervă.

CAP. IV. ÎN PIVNIŢELE PREOŢILOR

Am ajuns curând în luminişul în care stătea coliba singuratică.

Marian şi cu mine am năvălit cu pistoalele pregătite înăuntru. Nici un om nu se vedea prin preajmă, coliba părând părăsită. Ştiam acum unde pândea pericolul şi eram hotărâţi să nu ne mai lăsăm păcăliţi şi a doua oară. Am dat uşa de perete şi m-am uitat în interior. Deodată ce.am privit spre acoperiş am recunoscut o trapă, prin care fusesem traşi în sus, sugrumaţi pe jumătate. Acum trapa era închisă. Am intrat aşadar înăuntru colibei, convingându-ne la fiecare pas că pământul de sub noi era suficient de solid.

Marian îl lăsase pe Maha la Pongo, pentru a nu ne stingheri în cercetări. Dacă l-am fi luat cu noi, n-am mai fi avut şansa de-a cădea a doua oară în mâinile "răzbunătorului" necunoscut.

Stăteam chiar în mijloucl camerei, când deodată pământul de sub picioarele noastre cedă. Înainte de-a avea vreme să strigăm după ajutor, zăceam într-o pivniţă adâncă de vreo patru metri, ai cărei pereţi erau zidiţi cu multă măiestrie. Am căzut destul de rău dar ne-am putut ridica, nu înainte de-a ne ridica pistoalele care ne scăpaseră din mâini când am căzut.

O privire aruncatâ-n sus ne asigură că trapa fusese din nou închisă. A trebuit să facm uz de lămpile noastre de buzunar pentru a cerceta hruba în acre căzusem, pentru că aceasta nu era prevăzută cu nici o fereastră.

L-am privit pe Marian scuturând din cap ; deasupra o colibă mizerabilă de indigeni de joasă condiţie, iar aici jos o pivniţă cu ziduri măiestre de formă pătrată ! Ce voia să însemne asta ?

- Aici, pe locul acesta, trebuia să fi existat un templu vechi, spuse Marian, care luă primul cuvântul după cele petrecute.

A trebuit să-i dau dreptate. Am început să cercetăm pereţii în căutarea unei ieşiri care să permită evadarea. Spre bucuria noastră, după vreo zece minute am găsit un bloc de piatră, ieşit în afară, pe care l-am putut mişca încet, trăgându-l spre noi. De îndată ce Marian putut să lumineze în deschizătură, îmi făcu un semn cuc apul. Se coborî repede în noua încăpere întunecată, iar eu n-am pregetat să-l urmez, constatând că ne aflam într-o nouă încăpere şi mai mare, din care porneau două ganguri ce duceau în direcţii contrare, spre est şi vest. Şi aici erau bucăţi de piatră care se-mbinau cât se poate de armonios.

Marian propuse s-o luăm mai întâi spre est, care după toate probabilităţile fusese de curând folosit, dându-ne seama de asta imediat după urmele lăsate de tălpile unor picioare în praful ce acoperea podeaua. Această direcţie ducea şi spre mica înălţime, de unde ajungeam nemijlocit în golf şi Marian era de părere că abia acolo se va sfârşi coridorul.

Am mers aşadar pe acest gang urmărind cu atenţie pereţii şi podeuau dar nu se petrecu nimic deosibit. În cele din urmă am dat de o uşă de fier zăvorâtă pe care n-o puteam forţa. Alte zece minute ne-am pierdut încercând în fel şi chip s-o deschidem, până ce Marian a găsit şi aici un mecanism secret, care permitea uşii să se deschidă.

Ceea ce se înfăţişă înaintea ochilor noştri era o boltă de mormânt ori mai degrabă un cavou, pe-a cărui pereţi erau atârnate mumii de indieni, care mai puratu încă veşminte bogate, preoţeşti. Minute-n şir am sta şi-amk contemplat acest tablou lugubru. În mijloucl cavoului se ridica o stâncă de formă pătrată, bine şlefuită, pe care stătea o mumie îmbrăcată mai ceremonios şi mai luxos decât celelalte.

Cu mare prudenţă am păşit în încăpere, care spre mirarea noastră păstra un aer proaspăt, respirabil şi parcă îmbălsăma.

Aici trebuie să fi fost prevăzută-n construcţie o sursă de ventilaţie secretă.

Ne-am îndreptat atenţia din nou asupra mumiilor. Cea de pe piedestal aparţinea fără îndoială unui indian bătrân cu barbă albă, care ocupase un post important în viaţă. Eram aşa de pierduţi în contemplarea asta, încât nici nu am observta cum una dintre mumii se redeşteptase la viaţă şise strecura în spatele nostru. În timpul acela am simţit o lovitură puternică dată în moalele capului. Cu ajutorul unui săculeţ de nisip fusesem doborâţi jos, cum am stabilit mai târziu, dar imediat după lovitură mi-am pierdut cunoştinţa.

Când mi-am revenit, stătea întins legat pe un postament de scânduri, de mâini şi de picioare. De departe venea o muzică plăcută, chiar unei urechi de european, şi mirosul de aer îmbălsămat mă-nconjură încă. Nu puteam să-mi mişc nici un mădular, nici măcar capul, pentru a mă uita la Marian.

Era şi acesta în situaţia mea sau izbutise să se salveze ?

Puteam doar cu greutate să-mi ţin ochii deschişi şi privirea îmi era îndreptată spre tavanul sub formă de cupolă, acoperit cu înscrisuri indiene situat la o înălţime de vreo cinci metri. O lumină roşie domnea în încăpere peste tot, deşi îmi venea greu să gândesc, mi-am dat seama că mă găseam într-un templu în care tocmai avea loc o ceremonie de cult. Muzica ciudată se amplifica, iar cântecul, purtat de un cor bărbătesc îmi răsuna ciudat la ureche.

Postamentul sau dricul de scânduri pe care stăteam fu ridicat în sus şi dus de-acolo. O oboseală grozavă mă cuprinse aşa încât pe timpul transbordării am adormit din nou.

Visam sau era aievea ? Când m-am trezit, stăteam drept şi-mi puteam ţine ochii deschişi fără osteneală. Corpul îmi era paralizat.

În ciuda tuturor sforţărilor nu puteam sää-mi mişc nici un mădular şi nici capul nu mi-l puteam întoarce. Un întuneric de nepătruns mă-nconjura şi simţeam din nou mirosul de balsam. Să fi fost readus din nou în cavoul mortuar unde fusesem surprinşi şi doborâţi prima oară ?

Am încercat să vorbesc dar nici pomeneală. Mă-ntrebam de ce, dacă stăteam în picioare nu mă prăbuşeam. Gândurile îmi erau foarte vii şi se-ndreptau spre Pongo, care rămăsese afară. Va putea el să mă găsească ? Dar unde era Marian ?

Nimeni nu-mi putea da nici un răspuns. În cele din urmă gândurile mi se-ncurcară şi-am adormit din nou.

O lumină puternică mă redeşteptă. Am văzut înaintea mea încăperea cu mumii indiene şi deveni conştient că eu însumi devenisem una dintre acestea, învelite astfel în bandaje, încât nu mai puteam mişca nici un deget.

La lumina unei lămpi apăru un om al cărui cap era acoperit de un văl, astfel încât nu-i puteam vedea faţa. Îmi arătă mumia din faţa mea şi-mi spuse :

- Acum sunteţi mai bine plasaţi decât în luminişul unde eraţi sortiţi să cădeţi pradă furnicilor, domnilor.

v-am adus din nou în puterea mea şi-acum cu siguranţă nu vă va găsi nici un om. Aveţi avantajul de-a vă putea privi unul pe altul. Într-o oră văv eţi recăpăta vocea, aşa că veţi putea vorbi împreună pentru a vă putea petrece vremea mai uşor, până când foamea vă va tăia piuitul.

Se-nţelege doar că mumiilor, lor nu le e dat să mănânce. Chiar dacă veţi striga din răsputeri, camarazii voştri nu vă vor găsi aici. În aceste cavouri mortuare, nu poate pătrunde nimeni. Poate vor trece zeci de ani sau chiar sute până ce să vă găsească cineva. Iată răzbunarea mea şi o savurez pe deplin.

„Răzbunătorul sinistru" mă privi acum şi pe mine şi dădu din cap, ca şi cum ar fi întâlnit o veche cunoştinţă. Când m-am uitat spre Marian, nu-mi puteam crede ochilor. În faţa mea nu stătea un alb ci un indian, care avea trăsăturile prietenului meu, faţa sa era vopsită-n brun şi puteam presupune că acelaşi lucru mi se întâmplase şi mie.

Ne-am uitat unul la altul, fără a ne putea mişca nici muşchii feţei. Dar omul cu capul mascat ne spuse că într-o oră ne va reveni graiul şi probabil, speram ca paralizia aceasta va mai slăbi.

„Răzbunătorul" ne privi câtva timp în tăcere ca şi cum ar fi savurat ultimele momente ale triumfului său. În cele din urmă parcă se hotărî să ne părăsească, dar nu înainte de-a face o plecăciune ironică şi să ne spună :

- Rămâneţi cu bine, domnilor ! Se prea poate ca să mă întorc încă o dată pentru a mă interesa de starea în care vă aflaţi. Pe camarazii voştri îi voi putea învinge într-un alt mod şi vor muri de-o altă moarte. Cu ei nu voi mai porceda atât de ceremonios. Dacă vă interesează aflaţi că sunteţi închişi în criptele unei secte de preoţi care mai există şi azi şi căreia îi aparţin şi eu. Pe fraţii mei aţi vrut să-i omorâţi. Mi-am pregătit singur răzbunarea şi eu însumi v-am adus aici. Rămâneţi cu bine !

Necunoscutul îşi luă lampa şi se-ndreptă înspre partea criptei care venea perpendicular pe gangul, pe care fuseserăm aduşi. Din nou ne înconjură un întuneric de nepătruns.

Aşteptam acum momentul în care îmi va reveni darul graiului. După o jumătate de oră am simţit într-adevăr furnicături în întreg corpul ca şi cum un cârd de furnici ma-r fi invadat deodată. Puteam acum respira mai bine. Deodată mi-

am auzit numele spus în şoaptă. Aceasta era voce alui Marian ! Şi eu puteam în sfârşit răspunde :

- Avem puţin speranţe, Robert, de-a mai fi găsiţi şi aici de către Pongo ! Ai descoeprit între timp cine ar putea fi „Răzbunătorul sinistru" ? Îmi bta capul degeaba şi nu pot dezlega misterul.

- O fi vreun preot, Mariane, dar nu-mi pot aminti când am jignit pe unul dintre aceştia.

- Preoţii ar fi închis intrarea în vechea colibă aşa încât Pongo nu poate pătrunde înăuntru. Aici trebuie să se fi aflat demult un templu important, iar subteranele astea sunt numai ce-a mai rămas.

- Am încercat până acum, degeaba, să-mi îndepărtez bandajele, Mariane. Sper doar că Maha să ne dea de urmă. Pongo îl va îndemna la asta.

- Dacă preoţii au dărâmat gangul care duce aici, ar putea dura zile întregi până ajunge el la noi. Mai putem spera atunci numai la o minune.

- Eu din contra, nu mă bazez pe nici o minune, ci pe ajutorul lui Pongo. Miracolele nu se întâmplă prea des. Pongo însă a intervenit întotdeuana cu succes. Pongo va veni cu sigursnţă şi nu se va lăsa până nu ne va găsi, am spus eu pe un ton ce se voia încurajator.

- De venit, va veni cu siguranţă, Robert ! Să sperăm că nu prea târziu pentru noi.

M-am gândit la multe situaţii pe care le-a rezolvat credinciosul Pongo, la situaţiile disperate din care ne-a scos vii şi nevătămaţi. De ce nu s-ar întâmpla şi de data asta la fel ?

Mi-am împărtăşit sentimentele tovarăşului meu de suferinţă. Orele se scurseră însă, fără ca Pongo să sosească. Treptat mi se făcu foame dar aceasta trecu. Începu să mi se facă sete. În curând muream de sete. Din nou apăru foamea şi setea, care mă înnebuneau aproape. Aşa trecu ziua a doua. Treptat am obosit să mai şi vorbim. Doar rar mai rosteam câteva cuvinte în întunericul dens din jurul nostru. În cele din urmă am renunţat şi să ne mai încurajăm reciproc.

Între veghe şi vis au trecut alte ore. Mereu mai multe. Eram încă în stare să judecăm limpede ? În fantezia noastră mi se părea c-auzeam zgomote şi speram mereu că vine Pongo, dar probabil că nu ne-a putut găsi. În cea de-a treia zi, necunoscutul apăru din nou, ne ăprivi râzând şi spuse :

- Plăcută stare, nu-i aşa, domnii mei ? Aşa se întâmplă când te amesteci unde nu-ţi fierbe oala. Cu ajutorul vostru – o să vă ajut puţin – am fost condamnat la moarte şi-am putut scăpa doar în ultimul moment cu destulă trudă.

- Mi-e totuna cine eşti, şopti Marian, străduindu-se s-o facă cât mai apăsat.

Era atât de epuizat ca şi mine de altfel, încât nu mai lua parte activă la tot ce se petrecea în jurul lui, chiar dac-ar fi trebuit să i se releve, cine era responsabilul de situaţia deznădăjduită în care ne aflăm.

- Vă părăsesc deja puterile, domnilor ? îi scăpă necunoscutului, c-o undă de bucurie, am crezut că sunteţi înzestraţi c-o mult mai multă rezistenţă. Aşa se dau unii mari şi apoi nu mai rămâne nimic când e vorba să primească ei înşişi ce au hărăzit altora. Poate că vă va deştepta puţin din letargia de care vă văd cuprinşi, ceea ce-o să vă spun acum.

Am pus stăpânire pe iahtul vostru. Prietenii voştri sunt morţi, ghepardul vostru aşijderea !Aşa că nu mai speraţi ajutor din partea lui. O împuşcătură bine ţintită a pus capăt vieţii animalului.

Când am auzit-o şi pe asta, m-am prăbuşit psihic total. Pongo să fi murit ! Pongo, credinciosul nostru prieten negru ? Atunci totul era sfârşit. Atunci chiar că nu mai exista nici o scăpare.

Marian nu răspunse nimic la cuvintele necunoscutului, el închisese pur şi simplu ochii. Lumina lămpii necunoscutului din faţa noastră părea să-l orbească.

- Văd că vreţi să dormiţi, domnilor, spuse necunoscutul. Aşa că nu vă voi deranja. Aţi avut pentru ultima dată plăcerea ce a-mi vedea faţa pentru că atunci când mă voi reîntoarce nu veţi mai fi demult pe faţa acestui pământ rău şi nerecunoscător.

Părăsi odată cu cuvintele astea cripta, împreună cu lumina lanternei sale.

Noi n-am maia dăugat nici un cuvânt. Ce-am mai fi avut să ne spunem ? Socoteam că suferinţele noastre ar mai putea dura cel mult două zile. Dacă Pongo era cu adevărat mort. Nu ne mai putea ajuta nimeni.

Sau să fi minţit necunoscutul ? O speranţă nouă mă inundă. Am începuit să-i spun cuvinte pline de speranţă, smulse cu greutate, prietenului meu, pentru a-l mai îmbărbăta.

În cele din urmă am renunţat întrucât din atitudinea prietenului meu n-am desprins să mai nutrească o cât de slabă licărire de speranţă.

Din nou trecu o noapte. Am începuit să am friguri. Fantezia mea începu să-mi zugrăvească tablouri, care n-aveau nici o legătură cu realitatea. Câteodată aveam impresia că-l văd în faţa ochilor pe Pongo care tăia bandajele lui Marian, pentru a-l elibera. Dar când mi-am deschis ochii n-am putut privi decât în întunericul cel mai adânc.

Din când în când îmi recăpătam cunoştinţa dar numai pentru a-mi umple sufletul de deznădejde. Nu mai simţeam nici foame şi nici sete, doar o arsură continuă în gâtlej.

Din nou am crezut că aud un zgomot. De dat asta eram pe deplin conştient. Am încercat din nou să-mi reprim ceea ce credeam că este din nou o nălucire. Dar zgomotul se repetă.

Şi o secundă mai târziu, horcăi Marian, care timp de mai multe ceasuri păstrase tăcerea :

- Atenţie Pongo !

Îmi trecu ca un curent electric prin întreg corpul. Toate chinurile erau uitate. Dar dacă şi această speranţă era înşelătoare !

Atunci chiar că eram sfârşit, complet sfârşit. Dar deocamdată mai rămânea speranţa ! Mă îndreptai atât cât îmi permitea bandajul. Cuvântul "Pongo" făcuse minuni. Lui Marian trebuie să-I meargă la fel. Am ascultat din nou, cu toate simţurile alertate. Să fi fost Pongo, care-şi căuta intrarea în interiorul criptei ? Sau poate că nu-i decât din nou „Răzbunătorul sinistru" ! care se reîntorsese dintr-un motiv oarecare ?

Am vrut să-i împărtăşesc gândurile mele lui Marian dar mi-am dat seama că zgomotele veneau dinspre uşa, pe care intrasem noi, aşadar nu putea fi decât Pongo !

Au mai trecut patru, cinci, zece minute. Mi-au părut cât o eternitate. În cele din urmă am simţit un current de aer slab. Lumina unei lămpi de buzunar pătrunse în încăpere.

Fascicolul de lumină ne orbea, aşa încât nu l-am putut recunoaşte pe omul acre-l produsese. Cel care intrase lăsă lumina lămpii sale să cadă peste mumiile înşirate acolo, întâmplător, raza de lumină căzu asupra lui Marian. Întrucât fascicolul de lumină se-ndepărtase oarecum de mine, am puttu vedea silueta purtătorului d elumină şi-am recunoscut clar statura înaltă a lui Pongo.

Aş fi izbucnit imediat în râs – în ciuda situaţiei mele - într-un râs sonor, când l-am văzut pe "mumia Marian" care scoase limba, în clipa când razele de lumină ale lămpii îi luminase faţa şi ochii îi străluciră.

Pongo înlemni pe moment, apoi întrebă, pe un ton pe jumătate neîncrezător.

- Masser Farrow, să fie oare adevărat ?

- Da, Pongo ! Grăbeşte-te ! Trebuie să ieşim de-aici cât mai repede ! De abia mai putem trăi !

- Masser Bertram, de asemenea aici ? întrebă uriaşul şi-şi trase cuţitul pentru a tăia bandajele lui Marian.

- Da, Pongo ! am strigat eu. Şi eu sunt aici Aici !

Mi-am pierdut deja toate speranţele. Ni s-a spus c-ai murit !

- Pongo trebuie caută foarte mult ! Mai târziu povesteşte !

Acum repede, masser Bertram !

Pongo îi tăie legăturile lui Marian, grăbindu-se cât de poate încât prietenul meu fu de-ndată liber.

Când prietenul meu fu eliberat din postamentul pe care stătea, era cât pe aici să cadă, întrucât picioarele nu-l mai susţineau. Pongo de abia îl putut prinde-n braţe.

Marian se aşeză pe micul soclu şi-şi masă muşchii picioarelor şi-a coapselor şi asta timp ce Pongo mă elibera pe mine. Nici mie nu mi-a mers altfel, atunci când bandajele mi-au fost luate.

În cele din urmă am putut cu chiu cu vai să ne mişcăm. Pongo ne conduse prin gangul pe care am fost târâţi de prima dată aici. Ne luă aproape pe sus şi ne duse spre colibă şi sări co îndemânare uimitoare, după noi. În colibă l-am regăsit pe maha care ne salută cu bucurie.

În primul rând Pongo ne îndesă în mâini cele două pistoale ale noastre, care ne conferiră siguranţa necesară.

Am ajuns la micul lac în al cărui mijloc stătea ancorat iahtul nostru. John veni c-o mică barcă, vâslind spre ţărm.

Câteva minute mai târziu am ajuns pe punte.

Prima înghiţitură, pe care am laut-o în porţii foarte mici n-o voi uita în tot restul vieţii. Oarecum împrospătaţi, am mâncat ceva mai târziu, o masă uşoară, după ce ne-am întins câteva ore să dormim. Pongo şi John au rămas de pază pe punte, în timp ce Maha se târâia de-a lungul lacului, adulmecând în toate părţile. Era încă o noapte adâncă, atunci când Pongo ne eliberase. De-ndată însă ce ne-am aşezat să ne odihnim se făcuse ziuă. Se putea presupune că nimeni n-a observat eliberarea noastră.

Am dormit vreo cinci ore, ne-am mai înviorat încă din nou cu mâncare şi băutură, după care ne-am simţit gata pentru o nouă zi şi noi fapte. Marian l-ar fi luat cu multă plăcere pe John cu el atunci când ne-am îndreptat din nou spre colibă, dar nici de data sta nu ne puteam lăsa iahtul fără supraveghere.

Maha rămăsese în colibă în timp ce Marian şi Pongo au coborât din nou în subterană, pătrunzând în criptă.

Pongo ne povesti di nou în felul lui simplu cum în ciuda unor zile pierdute degeaba în căutări sterile, Maha îl readuse iarăşi la locul din colibă, unde eralocalizată trapa secretăpe care n-o putuse totuşi găsi.

Necunoscutul închisese trapa şi unse treptele cu clei.

Întrucât Maha se străduia cu încăpăţânare să revină în acelaşi loc, Pongo cu ajutorul uneltei pe care-o luase de pe vas reuşis ă îndepărteze cu forţa pământul care ascundea capcana drăcească. Asta a fost primul lucru, pentru că urmarea n-a mai constituit o problemă.

Când am ajuns în criptă, am vîăzut imediat că între timp nu fusese remarcată lipsa noastră. Am îndepărtat bandajele, ducându-le deoparte şi le-am aşezat pe soclu. Pe locurile unde stătusem noi am aşezat alte mumii.

Am cercetat şi cealaltă uşă pe care am găsit-o închisă.

Nu voiam s-o deschidem cu forţa întrucât nu voiam s-avem în faţa noastră tot soborul de preoţi.

Voiam să ne răfuim doar numai cu „Răzbunătorul sinistru", pe care noi încă nu-l cunoşteam.

Am hotărât săa doptăm planul lui Marian de-a aştepta în criptă apariţia adversarului nostru.

CAP. V. RĂZBUNĂTORUL SINISTRU

Răbdarea noastră fu pusă la grea încercare până târziu după-amiază. Uşa se deschise. O siluetă mascată apăru, cu o lampă de buzunar în mână. Noi ne-ama scuns de îndată, în spatele celorlalte mumii.

Nu ne-am permis să scăpăm din vedere nici una din mişcările necunoscutului.

Ca întotdeauna el voi să-i ţină lui Marian o cuvântare ironică. El se postă în faţa soclului, pe care-l socotea plasat pe Marian, dar tresări speriat când observă că-n locul acestuia stătea o altă mumie. Se întoarse din nou pe locul unde stătusem şi făcu aceeaşi descoperire. Plin de îngrijorare se uită din ce în ce mai înspăimântat în criptă.

Marian ieşi tiptil dina scunzătoarea sa. Când "sinistrul" se-ntoarse privi direct în ţeava revolverului său.

- Bună ziua, spuse Marian, nu fără ironie. Ai fi vrut să te interesezi de soarta noastră. Ne merge bine. Crede-mă că mă mănâncă degetul să apăs pe trăgaci. Dă-ţi masca jos, altfel ţi-o dau eu cu forţa.

Mascatul se dădu un pas înapoi, fără îndoială, de frică. Nouă ni se părea ceva normal, dar părea târziu am remarcat că pasul înapoi era exact calculat. Înainte ca Marian să poată întreprinde ceva, lumina se stinse şi ... sinistrul dispăruse.

Mi-am scos lampa de buzunar şi-am aprins-o. În lumina ei am văzut că lanterna necunoscutului nu fusese stinsă. El îşi aruncase numai mantia albă deasupra. Dar unde

se ascunsese el ? prin uşă nu pututse dispărea, întrucât eu stăteam foarte aproape şi n-ar fi putut trece fără să-mi dau seama.

Pongo o luă la goană de-a lungul gangului, reveni însă repede înapoi, cu vestea că "sinistrul" u-l folosise, întrucât Maha zăcea liniştit de pază în colibă.

Se punea întrebarea dacă necunoscutul se mai aţinea în criptă dar în acest caz unde ? Am decis să lăsăm cercetările din criptă-n seama lui Pongo, pe când eu şi cu Marian voiam să explorăm spaţiile subpământene la care bănuiam că vom ajunge prin aceeaşi uşă prin care apăruse necunoscutul.

Uşa aceasta am găsit-o închisă dar neîncuiată. În spatele acesteia ducea un gang larg, pe care am păşit cu multă băgare de seamă. Nu era prevăzut cu uşi laterale sau cu trepte care duceau în alte spaţii la alte nivele. Am străbătut coridorul până la capăt şi din nou am dat de-o uşă neîncuiată, pe care Marian a deschis-o încet. Am privit într-o încăpere, în spatele căreia stătea pictat chipul unui zeu. Nici o fereastră nu lumina încăperea şi Marian era de părere că şi această criptă era plasată undeva, mult sub pământ.

Ne-am stins lămpile de buzunar şi ne-am strecurat pe partea stângă a încăperii. În drum am dat peste o uşă care era în întregime alcătuiră din bronz. Am crezut că eprea periculos s-o mai deschidem, aş că ne-am continuat drumul fiind cu ochii în patru şi uitându-ne mai ales pe părţile laterale ale gangului. Am ajuns în zona unde era aşezat marele chip al zeului. Când am îndreptat şuvoiul luminos al lămpii emel asupra acestuia nu mi-am putut reprima un strigăt de spaimă şi oroare. Tabloul înspăimântător al zeiţei însetate de sânge care era Khali, cu capul ei în formă de şarpe, aşezat pe un piedestal înalt, părea să rânjească la noi sardonic. Templul era dedicat aşadar sângeroasei Khali, soţia lui Şiva, care nu renunţase la jertfe umane.

Aceste jertfe omeneşti sunt interzise de către regimul administrativ englez în India. Dar cine poate suprima totul. Un astfel de cult vechi de sute de ani printr-o simplă dispoziţie guvernamentală sau trăsătură de condei ?

Speriat, m-am uitat în jur şi l-am prins pe Marian de braţ, care tocmai se-ntoarse după ce lumina lămpii sale de buzunar căzuse asupra unei perechi de preoţi care stăteau la o oarecare depărtare de noi, într-un semicerc.

De unde apăruseră aceştia aici ? Şi mai ales cum de-au descoperit c-am pătruns în cavourile lor subpământene ?

Cum se vor comporta faţă de noi ? Ostil sau paşnic şi mai ales, unde era duşmanul nostrum neîmpăcat ?

M-am uitat repede în jur, pentru a-mi asigura spatele pentru orice eventualitate un loc de retragere. În spatele nostru drumul părea să fie liber.

I-am făcut lui Marian un semn cu cotul. Între timp, preoţii, care purtau pumnale lungi în mâini, se apropiaseră de noi. Marian îmi făcu la rându-i semn cu ochiul, să veghez şi să-l urmez. Şi tocmai când preotul cel mai în vârstă voi să ne adreseze cuvântul, am cotit-o pe lângă bustul zeiţei, dispărând din ochii preoţilor. Aceltia au dat un ţipăt de furie, dar înainte de-a înconjura şi aceştia piedestalul pe care era aşezată zeiţa, am luat-o în sus pe nişte trepte care ne apăruseră în una din galeriile alăturate. Nu exista o altă cale de salvare, aşa că nu mai puteam şovăi, optând pentru altceva.

Am tresărit puternic când lama unui pumnal trecu la un fir de păr de capul meu. M-am întors repede, tocmai la timp pentru a vedea cum un indian înalt îşi scoase dela cingătoare un pumnal pentru a-l arunca asupra-mi.

Marian trase două gloanţe de avertisment pentru a-l speria pe Indian, care lăsă să-i cadă braţul.

Ce era de făcut ? Nu voiam să tragem asupra preoţilor care până-n prezent nu ne prejudiciaseră cu nimic, ceva în mine se opunea acestei idei. Cu marian lucrurile se petreceau aidoma, pentru cî-mi strigă din mers :

- Pe cât posibil, nu trage, Robert !

Din nou zbură un pumnal prin aer, care aproape că-l atinse pe Marian. Doar stării de surescitare în care se găsea indianul trebuia să-i mulţumim, c-am scăpat neatinşi. Doisprezece preoţi îi aveam ca adversari. Cam jumătate din aceştia îşi domoliseră tentativele de atac, la primele împuşcături de avertizare. Poate că-şi imaginau că nu eram singurii potrivnici şi-acum se gândeau să organizeze apărarea şi împotriva celor ce ne urmau. Cinci preoţi se grupaseră puţin mai încolo şi-l trimiseră pe unul din ei să aducă ceva arme de foc, cum am stabilit mai târziu, când tânărul preot se-ntoarse cu patru revolvere de mare calibru. Noi ne postasem între timp după o colonadă, un stâlp de susţinere, neîndrăznind să ne mişcăm, întrucât nu puteam şti dacă de cealaltă parte a galeriei conduceau trepte din noi în sala templului. Marian trase un glonţ care-l răni uşor pe indianul, purtător de arme, în picior şi care se prăbuşi la podea zvârcolindu-se. Ceilalţi preoţi nu mai îndrăzneau acum să străbată spaţiul rămas şi bine luminat pentru a ne ataca, aşa că se ascunseră şi ei după statuia zeiţei. Cum am fi putut să scăpăm din acest impas nu puteam şti deocamdată. Se întâmplă încă ceva la care nu ne-am aşteptat.

Pongo apăru deodată în încăpere şi se-ndreptă încet spre preoţii adunaţi în grup, somându-i să arunce pumnalele.

Aceştia nu dădură curs somaţiei, ba mai mult, când au observat că uriaşul era neînarmat au năvălit cu toţii asupra lui, pentru a-l străpunge cu pumnalele.

Pongo se aşteptase la acest atac. Se repezi ca o panteră asupra lor şi când ateriză pe pământ, apucă în câte o mână cîte un preot pe care ciocnindu-i de unul de altul, îi lăsă căzuţi la pământ. Pe alţi doi îi neutralizează expediindu-i în ţara visurilor cu câte o lovitură precisă la bărbie.

Această performanţă îi determină pe ceilalţi să se retragă la adăpost.

Am coborât treptele care duceau în galerie pentru a-l ajuta pe Pongo, dar acesta nu mai avea nevoie de ajutorul nostru, întrucât exploatând şovăirea preoţilor îşi puesse-n funcţiune pumnii săi teribili, făcând gol între ei.

M-am uitat în templu şi l-am văzut pe tânărul preot care zăcea pe jos, cum se ridică şi îndreaptă una din arme spre noi.

Mi-am tras şi eu arma şi i.-am strigat înfuriat :

- Vei muri de îndată ce-o să apeşi pe trăgaci !

Tânărul preot lăsă revolverul să-i cadă. Ne purta acum frică, întrucât văzuse de ce fusese-n stare să facă Pongo cu fraţii săi. Credea că suntem înzestraţi cu puteri supranaturale. Am redevenit stăpâno pe situaţie, dar a trebuit să ne grăbim, întrucât preoţii doborâţi de către Pongo, puteau să-şi revină oricând. Uriaşul negru îşi scoase o bucată de sfoară din buzunar şi începu să-i lege pe cei ce zăceau pe jos, operaţie la care am dat şi noi o mână de ajutor.

Pe "răzbunătorul sinistru" aproape că l-am uitat în această rapidă desfăşurare a evenimentelor, când Pongo ne spuse :

- Masser, Pongo ştie unde găseşte pe om fără chip.

- Şi acum ne spui asta Pongo ? veni răspunsul lui Marian.

- Pongo nu avut timp înainte. Om nu poate scăpa.

- Unde este, Pongo ? am întrebat eu şi cu Marian deodată.

- Pongo găsit om în criptă şi pus pază la el.

- Aşadar l-ai lăsat pe Maha să-l păzească ?

Uriaşul dădu numai din cap şi spuse :

- Pongo trebuie să se grăbească aici, auzit împuşcături.

Am început apoi să căutăm în încăperile alăturate şi-am găsit într-una din ele un indian foarte bătrân care ne privi cu ochi miraţi. Marian îi împărtăşi c-am fost atacaţi de-un necunoscut care-şi mascase faţa şi-apoi ne-a târât în cavernele astea. Eliberându-ne am ajuns în templul zeiţei şi-am fost atacaţi de către preoţi.

Bătrânul ne ascultă cu multă atenţie şi ne spuse mai apoi :

- Khali nu-i mai iubeşte pe preoţii noştri şi nu mai vrea să fie îndurătoare. O să părăsesc insula cu fraţii mei. Poate ca alţi preoţi vor izbuti s-o împace pe zeiţa noastră.

Asta era cea mai bună rezolvare a problemei.

Am căutat degrabă în celelalte încăperi ale templului subpământean dar n-am găsit nimic care să ne stârnească interesul. Aceste încăperi erau chilii de serviciu, foarte ascetic mobilate. Ne-am deplasat înapoi în criptă. Maha era acolo şi zăcea la picioarele unui soclu, format din blocuri pătrate din piatră pe care se odihnea o mumie bogat înveşmântată. Ghepardul se ridică numai la apariţia lui Pongo, care arată spre piedestal şi spuse :

- Piatra se roteşte, Masser, este goală pe dinăuntru. Om fără faţă, acolo înăuntru.

- Să-l scoatem la lumină, zise Marian şi-i făcu un semn lui Pongo să deschidă ascunzătoarea.

Pongo execută, ridică piatra, dar când am privit înăuntru, ... nu era nimeni. Pongo făcu şie ş o mutră mirată şi furioasă în acelaşi timp, dar zâmbi aproape imediat, spunând :

- Omul dispărut, masser, dar stai aici !

- Nu putea să fi fugit decât atunci când l-ai chemat pe Maha, Pongo. Pongo, cât de mutl ai lipsit ?

- Pongo nu avut nevoie decât de două minute ca să să aducă Maha. Ne-am privit unii pe alţii. Unde putea să se fi ascuns Răzbunătorul ?

- Omul trebuie să fie în apropeire, masser. Maha neliniştit.

L-am pus pe Maha pe urmele necunoscutului dar îşi ţinea nasul în sus fără a purcede să caute vreo urmă.

- Om fără chip s-a frecat cu buruiană Maha nunpoate găseşte, continuă uriaşul negru.

Acum ne mâniasem de tot că-l scăpasem din nou pe acest om care era figura principală a aventurii noastre. M-am uitat din nou la soclul gol scobit pe dinăuntru ca şi cum piatra goală mi-ar fi putut da vreun indiciu.ne-am gândit să-i întindem o capcană. Dacă încăperea nu mai avea vreo ieşire, atunci individul trebuia să se aţină în apropiere.

Am mai căutat o vreme, după care Marian mi-a strigat că nu mai are nici un rost să mai pierdem vremea cu căutatul mai bine să ne întoarcem pe iahtul nostru.

Am părăsit făcând suficientă larmă şi ne-am îndepărtat prin gang spre solibă. Pongo însă rămase pândind în spatele uşii.

l-a urcat pe Maha prin puţul care dădea-n colibă şi fără a face zgomot ne-am întors înapoi, unde pândea Pongo. Trecuse aăproape o oră fără ca în criptă să se petreacă ceva. Deodată am auzit un zgomot uşor. În timp ce Pongo deschise uşa ne-am aprins brusc lămpile de buzunar.

Dar ... cripta era goală ! Asta era de neînchipuit întrucât zgomotul pe care-l auzisem nu putea fi făcut decât de un om. Unde să se fi ascuns "Răzbunătorul" ?

Pongo stătea acum nemişcat şi privea şirul de mumii de-a lungul său. Deodată spuse :

- Pongo găsit om fără chip.

Spunând asta merse către una din mumii şi-o ridică sus. Mânios o scutură de pământ – până ce aceastra începu să strige cu voce tare.

Pongo se aplecă asupra mumiei şi-i smulse vălul care-o acoperea. Mai bine zis, îi acoperea veşmintele-i bogate, pentru că un alt văl subţire îi mai acoperea faţa când şi acesta fu îndepărtat am privit un chip care ni se părea foarte cunoscut.

- Omul, fie Mesagerul Morţii ! strigă Pongo.

Acum l-am recunoscut şi noi. Da, acesta era negustorul Trongsha din Surat, care întruchipase pe Mesagerul Morţii şi a fost condamnat la moarte. A putut să evadeze înaintea execuţiei sale aşa cum am citit odată într-un ziar (vezi vol. 188).

Acesta ne-a profeţit că-n locul lui va veni un răzbunător. Că acesta va fi chiar el, n-o puteam şti atunci.

Pongo observase că mumia sub care se ascunsese se mişca uşor.

Acum se aplecă din nou asupra lui Trongsha şi spuse :

- Masser, om greu rănit. Nu mai trăieşte mult. Pongo nu vrut asta.

Marian îl linişti pe bunul negru, care-l trântise furios la pământ pe omul, atât de rafinat ascuns. Dacă l-am fi predat autorităţilor din Surat ar fi fost oricum spânzurat. Poate că moartea asta a fost preferabilă.

Din nou se mişcă Trongsha. Marian se plecă înspre el. Negustorul gemu îngrozitor părând să aibă dureri atroce. Marian îl întrebă dacă mai are vreo dorinţă.

Murbundul dădu din cap şi spuse :

- Când ajungeţi în Jawa mergeţi la chinezul Ho Chang şi spuneţi-i c-am murit. El vă va da moştenirea mea. Veţi împărţi cu dreptate această moştenire ?

- O voi face., Trongsha, în speranţa că nu vei vrea prin asta să te răzbuni şi după moarte.

- N-o să fac, domnule Farrow şi nici nu vreau.

Vocea muribundului deveni doar o şoaptă :

- Mergeţi la Soerakarta şi vizitaţi-l pe chinez. Aceasta este ultima mea dorinţă !

Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Trongsha. Marian se convinsese ca- murit într-devăr şi-i închise ochii.

Lucrurile noastre le-am găsit într-un rucsac ce-i aparţinea indianului. Acolo era şi caietul cu notiţe.

Am pus mortul într-un colţ al încăperii şi l-am acoperit c-o mumie. Preoţ

Ii vor vrea să mai vadă încă o dată cripta, înainte de-a părăsi insula. Era de datoria lor să-l înmormânteze pe fratele lor, Trongsha sau să-l incinereze.

Pongo înşfăcă rucsacul, după care am părăsit cripta şi coliba. După o oră eram din nou la bord, am ridicat ancora şi-am plecat în căutarea unei alte insule unde să ne petrecem noaptea, fără a ne mai teme că vom fi atacaţi iarăşi de preoţi.

Spre seară am dat de-o insulă care oferea destul adăpost şi protecţie iahtului. N-am ancorat chiar lângă mal ci-n mijlocul unui golf la o depărtare de cincizeci de metri.

Întrucât nu mâncasem de prânz am luat o cină îmbelşugată după care am cotrobăit în rucsacul "răzbunătorului sinistru" pentru a ajunge în posesia lucrurilor noastre. Am găsit şi lucruri care ne vor conduce la noi întâmplări. Despre acestea în numerele viitoare.

Mai întâi trebuia să-ncercăm să-l găsim pe profesorul Barring. Cum ne-a reuşit acest lucru o vom povesti într-una din povestirile viitoare.

Sfârşitul volumului 224 :
Răzbunătorul sinistru